

Archanjeli

Mgr. Filip Jendrichovský

ÚVOD

Anjel je posol Božej vôle a podľa židovsko-kresťanskej tradície je deväť anjelských chórov, a to **anjeli, archanjeli, kniežatstva, mocnosti, sily, panstva, tróny, cherubíni a serafíni**. Takéto pomenovanie deviatich anjelských chórov uvádza katechizmus katolíckej cirkvi.

Celá angelológia, teosofia a pod. kladú anjelov a anjelské chóry do vyvinutého sveta – teda do neskoršieho stvorenia.

Podľa Emila Paleša chóru anjel prislúcha Luna a mesačné nebo, chóru archanjeli prislúcha Merkúr a merkúrovo nebo, chóru kniežatstva prislúcha Venuša a venušino nebo, chóru mocnosti prislúcha slnko a slnečné nebo, chóru sily zas Mars a marsovo nebo, chóru panstva Jupiter a jupiterovo nebo, chóru tróny Saturn a saturnovo nebo, chóru cherubíni stálice a najvyššiemu anjelskému chóru nebeská klenba.

Takéto polozenie anjelských chórov a anjelov do neskoršieho stvorenia, hmotného stvorenia, je mylné a nesprávne. Zaiste, existujú bytosti, ktorí sa starajú o planéty a hviezdy neskoršieho stvorenia, avšak to nie sú anjeli, ale bytostní.

Pôvod anjelov a anjelských chórov je v božsko-bytostnom, čisto-duchovno-bytostnom a duchovno-bytostnom, ale pôsobenie anjelov zasahuje aj do vyvinutého neskoršieho stvorenia. Teraz obrátíme svoju pozornosť na najvyšší zo všetkých anjelských chórov, a to na anjelský chór archanjelov.

Archanjelov bolo osem, avšak zlyhaním archanjela Lucifera ich zostalo už iba sedem.

Archanjeli sa nachádzajú na vrchole božsko-bytostnej ríše a podľa nositeľa zlatého kríža Jozefa Wagnera sa menujú: Oriiel, Gabriel, Michael, Ezechiel, Ariel, Rafael a Efraim.

Títo siedmi archanjeli sa spomínajú v apokalypse Jána Krstiteľa v biblii, a to v štvrtej kapitole:

„Hneď som bol vo vytržení ducha a hľa, na nebi stál trón a na tróne bol sediaci. Sediaci sa podobal jaspisovému a karneolovému kameňu. Okolo trónu bola dúha na pohľad podobná smaragdu. Okolo trónu bolo dvadsaťštyri trónov a na tých trónoch sedelo dvadsaťštyri starších, odetých do bieleho rúcha a so zlatými vencami na hlavách. Z trónu vychádzali blesky, zvuky a hromy. Pred trónom horelo sedem ohnivých lúč, čo je sedem Božích duchov, a pred trónom bolo akoby sklenené more podobné krištálu (Neznámy, druhé storočie n.l.).“

V apokalypse Jána Krstiteľa v štvrtej kapitole sa siedmy archanjeli spomínajú ako sedem horiacich ohnivých lúč.

V jednotlivých kapitolách tejto úvahy si postupne rozoberieme týchto siedmych archanjelov a ich pôsobenie od božsko-bytostného až po najhrubšiu hrubohmotnosť.

V záverečnej kapitole sa obracia pozornosť i na padlého archanjela Lucifera i na jeho neblahé pôsobenie v neskoršom stvorení.

SEDEM BOLESTÍ A SEDEM BLAŽENOSTI

Apoštolka Mária Halsebandová v roku 1935 prijala zvesti z prastvorenia, ktoré následne spísala do spisu Volanie z prastvorenia, ktoré má dve časti: Volanie z prastvorenia I. diel a a Zjavenie Jánovo. Apoštolka Mária Halsebandová nanovo prijala Zjavenie Jánovo od samotného Jána Krstiteľa.

V prvom diely Volania z prastvorenia apoštolka Halsebandová opísala v paragrafe 178 príchod siedmich anjelov bied a siedmich anjelov blažeností v čase posledného súdu, v ktorom momentálne sme. Zo Zjavenia Jánovho od Márie Halsebandovej vyplýva, že sedmi archanjeli trúbia na siedmich pozaunách, ktorými trúbením ohlasujú sedem bied na ľudstvo. Po trúbení siedmich archanjelov z hradu Grálu, ktorý sa nachádza na hranici božsko-bytostného a čisto-duchovno-bytostného, vychádza sedem anjelov bied, ktorí vylievajú na ľudstvo čaše Pánovho hnevu. Každý jeden zo siedmich anjelov bied je podriadený jednému archanjelovi. Z Volania prastvorenia I. diel vyplýva, že siedmich anjelov bied nasleduje sedem anjelov blažeností. Podľa môjho názoru sedem anjelov blažeností síce nie sú sedmi archanjeli, ale každý jeden z tých siedmich anjelov je podriadený jednému zo siedmich archanjelov. Keďže anjel je poslom Božej vôle, tak i anjeli blažeností sú poslami siedmich blažeností. Každý jeden archanjel je v božsko-bytostnom stelesnení jednej zo siedmich blažeností opísaných vo Volaní z prastvorenia, a teda je jej prvým poslom.

Sedem bolestí

Vo Volaní z prastvorenia, I. diel, paragraf 178 čítame:

„Siedmi anjeli biedy prinášajú: Nespokojnosť, horkosť, chorobu, bolesť, núdzu, beznádejnosť a spoznanie. Chodia medzi hustými radami ľudí a rozdávaajú, čo vložila Pánova vôľa do ich zlatých nádob (Halseband, 1935).“

V spise Volanie z prastvorenia, I. diel, paragraf 178 sa uvádza i výzor siedmich anjelov bied. Anjeli biedy sa trblietajú v nádherných dúhových farbách, nesú zlaté nádoby Pánovho hnevu a na ľudí sa pozerajú prísne – teda majú prísny výzor.

Pod výrazom čaša Pánovho hnevu, respektíve zlatá nádoba Pánovho hnevu nemáme chápať to, že PÁN sa hnevá, PÁN BOH ako LÁSKA hnev vôbec nepozná, ale ide tu o alegóriu v tom, že ľudstvo musí vo vzájomnom pôsobení zasiahnuť v súde to, čo si samo utkalo svojím falošným, nesprávnym konaním. Vyprázdnenie čaše Pánovho hnevu symbolizuje to, že ľudstvo svojím nesprávnym konaním si nezaslúži nič iné, než zažiť na sebe vo vzájomnom pôsobení to, čo samo do stvorenia postavilo svojím nesprávnym, falošným chcením. PÁNOV hnev nie je nič iné než obrazné biblické pomenovanie pre neúprosný zákon vzájomného pôsobenia, teda zákon sejby a žatvy.

Sedem bolestí súvisí so siedmymi archanjelmi tak, ako to uvádza tabuľka číslo 1.

Tabuľka 1 Sedem bolestí spomínaných v apokalypse Jána Krstiteľa vo vzťahu k archanjelom

Archanjel	bolestí
Rafael	nespokojnosť
Ezechiel	horkosť
Gabriel	choroba
Ariel	bolesť
Ephraim	núdza
Oriel	beznádejnosť
Michael	spoznanie

Prvá bolesť je nespokojnosť, to jest prvý archanjel, ktorý trúbil na pozaune bol archanjel Rafael, prvý posol útechy.

V spise Zjavenie Jánovo od pani Halsebandovej čítame:

„Prvý anjel ihneď priložil pozaunu k perám a dlhý, hlboký tón ako bedákanie sa tiahol celým stvorením. Na zem dopadlo krupobitie pomiešané s krvou a ohňom a tretí diel stromov a rastlín zhorel (Halseband, 1935).“

Prvý anjel biedy je teda podriadený archanjelovi Rafaelovi.

V spise Zjavenie Jánovo od pani Halsebandovej ďalej čítame:

„Tu sa vzbúrila krv všetkých ľudí, ktorí nesú Antikristovo znamenie. Všetko ich zlé úsilie sa ich dotklo na ich telách a vytvorilo hnusné, hnisavé vredy, takže ľudia sa zvíjali v bolestiach (Halseband, 1935).“

Druhá bolesť je horkosť, to jest druhý archanjel, ktorý trúbil na pozaune bol archanjel Ezechiel, prvý posol viery.

V spise Zjavenie Jánovo od pani Halsebandovej sa píše:

„Druhý anjel zadul do pozaunu, ktorého zvuk sa niesol celým stvorením ako výkrik. Vtedy spadol oheň do mora a tretí diel všetkých morí skrvavel, tretí diel všetkých morských živočíchov zahynul a tretí diel všetkých lodí zhorel (Halseband, 1935).“

Druhý anjel biedy je teda podriadený archanjelovi Ezechielovi a v spise Zjavenie Jánovo sa ďalej píše:

„Potom predstúpil druhý anjel a vylial svoju čašu do mora. More sa rozvlnilo a rozbúrilo a bolo červené ako krv. Všetok život v mori zahynul.“

Tretia bolesť je choroba, to jest tretí archanjel, ktorý trúbil na pozaune bol archanjel Gabriel, prvý posol pokoja a mieru.

V spise Zjavenie Jánovo od pani Halsebandovej sa píše:

„Tretí anjel zatrúbil na pozaunu tak, že sa to rozliehalo všetkými nebesami. Tu padlo nadol hviezda a prúdy aj vodstvo na zemi sa stali horké ako palina¹ a ľudia zomierali, len čo ich okúsili (Halseband, 1935).“

Tretí anjel biedy je podriadený archanjelovi Gabrielovi a v spise Zjavenie sa o treťom anjelovi biedy píše:

„Keď potom tretí anjel vylial svoju čašu do prúdov a prameňov, tu sa i tieto vody premenili na krv.“

Vidíme tu určitú paralelu medzi tým, čo je písané v Zjavení Jánovom o trúbení archanjela na pozaune a o anjelovi biedy, ktorý vylieva danú čašu Pánovho hnevu. To je jasný dôkaz, že anjeli biedy sú podriadení jednotlivým archanjelom, teda sú ich akoby služobníkmi.

Sedem blaženosti

Vo Volaní z prastvorenia, I diel, paragraf 178 čítame:

„Tých sedem blažeností sa menuje: Útecha, viera, pokoj, radosť, pokora, vďaka a vernosť a všetkých sedem sa nerozlučne spája spolu jagavými vláknami vôle Svätého Svetla (Halseband, 1935).“

V spise Volanie z prastvorenia, I. diel, paragraf 178 sa uvádza aj výzor siedmich anjelov blažeností: Nádherné postavy odeté do žiarivobieleného, ktoré majú na hlave zlaté koruny, v rukách nesú palmové ratolesti, ktorými chcú darovať požehnanie a ich zjasnené tváre, ktoré vyžarujú svetlo, nemusia sa na ľudí pozerať tak prísno, ako ich bratia.

Podľa môjho názoru sedem archanjelov súvisí so siedmymi blaženosťami tak, ako sa to uvádza v tabuľke číslo 2.

---

¹ Palina – bylina horkej chuti, ktorej odvar sa používa ako liek pri zažívачích ťažkostiach.

Tabuľka 2: Sedem blažeností spomínaných v spise Volanie z prastvorenia vo vzťahu k archanjelom

Archanjeli	blaženosti
Michael	vernosť
Gabriel	pokoj
Ariel	radosť
Ezechiel	viera
Rafael	útecha
Oriel	vďaka
Ephraim	pokora

Archanjel Michael je prvým poslom vernosti bojovníka za Svetlo Svetlu, vernosti BOHU. V biblii sa archanjel Michael právom označuje za veliteľa a bojovníka PÁNOVHO vojska, ktorý stelesňuje čnosť, ako hrdinstvo, bojovnosť a odhodlanosť k činom. Svoju hrdinskosť, bojovnosť, odhodlanosť k činom a vernosť BOHU dokázal v boji proti padlému archanjelovi Luciferovi, ako sa to spomína v Zjavení Jánovom.

Archanjel Gabriel je prvým poslom pokoja a mieru. Dôkazom toho, že archanjel Gabriel je prvým poslom pokoja a mieru je v samotnej kresťanskej biblii, a to v takzvanom novom zákone, keď zvestoval Márii Nazaretskej, že porodí Syna Božieho Ježiša, lásku, ktorý prinesie pokoj celému svetu, a keď oznámil pastierom radostnú zvesť, že sa narodil Syn Boží Ježiš v meste Betlehem, zvestujúc pokoj ľuďom dobrej vôle.

Archanjel Ariel je prvým poslom radosti.

Archanjel Ezechiel je prvým poslom viery.

Archanjel Rafael je prvým poslom blaženosti útechy. Dôkazom toho, že archanjel Rafael je prvým poslom blaženosti útechy je biblický spis Kniha Tobáš. V knihe Tobáš sa opisuje príbeh, ktorý je vlastne podobenstvom o pôsobení archanjela Rafaela do neskoršieho stvorenia. Archanjel Rafael je vyslaný PÁNOM, aby priniesol pomoc a útechu trom ľuďom, ktorí v modlitbe naplnení zúfalstvom prosili BOHA o pomoc, a on im poslal archanjela Rafaela, ktorý im priniesol útechu a vyslobodenie z ich trápenia.

Archanjel Oriel je prvým poslom blaženosti vďaky.

Archanjel Ephraim je prvým poslom čnosti pokory.

ŠTYRIA ARCHANJELI NA STUPŇOCH BOŽIEHO TRÓNU

Die 4 Erzengel

Obrázok 1 Štyria archanjeli: Ezechiel, Michael, Ariel a Gabriel na štyroch stupňoch Božieho trónu

V spise Volanie z prastvorenia, I. diel nájdeme zmienku o štyroch archanjeloch na štyroch stupňoch Božieho trónu v paragrafe 165:

„Stĺpy plameňov vyžarujú nahor k nohám Pravečného, kde sa modlia štyria archanjeli v bielej blčiacej žiare na stupňoch najskvostnejšieho zo všetkých trónov. Plamene sú šepkajúce zvieratá trónu, vyžarujúce ďalej myšlienky Pravečného, ktoré sa večne formujú a pohybujú, pretože sú vytvorené zo živého lúča Pánovho (Halseband, 1935).“

Boží trón nesú štyri známe zvieratá: Baran, Býk, Lev a Orol. Boží trón, ktorý nesú, má štyri stupne. Prvý stupeň prislúcha Orlovi, druhý stupeň patrí Levovi, tretí stupeň patrí Baranovi a najvyšší štvrtý stupeň patrí Býkovi. O tom, že Boží trón nesú štyri známe zvieratá: Baran s tvarou človeka, Býk, Lev a Orol, je prvýkrát zmienka v biblii v spise proroka Ezechiela. Prorok Ezechiel nazýva štyri známe zvieratá cherubínmi, teda ide anjelský chór cherubínov. To jest Boží trón nesú štyria cherubíni Baran s tvarou človeka, Býk, Lev a Orol.

Prorok Ezechiel píše toto o štyroch známych zvieratách – cherubínoch – v kapitole 1:

„Videl som povíhricu prichádzať od severu: veľký oblak so

zábleskami ohňa a naokolo žiara; vnútri sťa blyštiaca sa meď, blčiaca v srdci ohňa. Uprostred čosi ako štyri živé bytosti, ktoré mali takýto vzor: mali ľudskú podobu a každá mala štyri tváre a štyri krídla.

Nohy mali rovné a šľapy nôh ako býčie kopytá, blýskajúce sa sťa kotúče lesklého bronzu. Pod svojimi krídlami mali ľudské ruky obrátené k štyrom smerom, takisto tváre a krídla tých štyroch. Ich krídla sa vzájomne dotýkali. Keď sa pohli, vôbec sa neobracali: všetky šli smerom svojej tváre. Podoba ich tvári bola: mali tvár človeka; a všetky štyri tvár levo napravo, vľavo tvár býka a všetky štyri mali tvár orla. Krídla mali rozprestreté nahor, dvojce krídla sa im vzájomne dotýkali a dvojce krídla im zakrývali telá. Hýbali sa priamo vpred, kam ich viedol duch, a pri chôdzi sa neobracali (Ezechiel, 5. storočie p.n.l.).“

V tej istej kapitole prorok Ezechiel opisuje Boží trón takto:

„Keď sa pohli², počul som trepot ich krídel ako hukot veľkých vôd, ako hrom Všemohúceho, ako burácanie búrky, ako huk vojenského tábora, a keď zastali, krídla si zložili. Hukot sa rozliehal sponad klenby nad ich hlavami, ako zastali so zloženými krídlami. Nad klenbou nad ich hlavami bolo vidieť niečo ako ohromný záfir vo forme trónu a vysoko nad všetkým na tom tróne bola postava v podobe človeka (Ezechiel, 5. storočie p.n.l.).“

Z týchto textov vyplýva, že podstavu Božieho trónu tvoria štyri známe zvieratá – cherubíni – Baran s tvarou človeka, Býk, Lev a Orol. Podstavec Božieho trónu má formu štvorca a v jednej prednáške od Abdruschina sa nazýva štvorec stvorenia. Z podstavy trónu sa dvíhajú nahor ako klenba štyri stupne trónu, postupne sa zužujúc smerom nahor, že celý útvar vyzerá akoby to bola pyramída. Na týchto štyroch stupňoch stoja štyria archanjeli (pozri obrázok 1, ktorého autorom je nositeľ zlatého kríža Jozef Wagner).

Prvý stupeň Božieho trónu – archanjel Ezechiel

Prvý stupeň Božieho trónu prislúcha Orlovi a patria mu vlastností ako dôstojnosť, pravé vodcovstvo a plnenie si povinnosti.

Na prvom stupni Božieho trónu stojí archanjel Ezechiel, posol viery.

² Prorok má namysli štyri známe zvieratá – cherubíni.

Pravá viera nie je to, čo ľudstvo bežne za vieru považuje, teda súhlas rozumu s učením náboženstva, cirkvi, ktorej je súčasťou, a ktoré sa musí naučiť, ak sa chce zúčastniť náboženských úkonov svojho rozumového náboženstva a vierovyznania. To je viera rozumová, to je viera falošná, teda mŕtva. Pravá viera je pootvorený duchovný zrak ľudského ducha nie v tom, že by bol jasnovidným a videl do duchovnej ríše, ale v tom, že je schopný skrze vecné skúmanie a badanie božích zákonov – teda prírodných zákonov – porozumieť Božej reči, ktorou sa nám BOH vo stvorení prihovára, a to je viera ducha.

Podľa spomienok nositeľa zlatého kríža Jozefa Wagnera archanjel Ezechiel predstavuje zavŕšenie všetkého diania. V prednáškach apoštola Herberta Vollmanna čítame, že zavŕšením u ľudského ducha je viera.

Áno, porozumieť Božej reči, ktorou sa nám BOH prihovárať, teda stvoreniu, jeho zákonom, pomocou nich rozvinúť u seba všetky svoje duchovné schopnosti je duchovným zavŕšením duchovného vývoja ľudského ducha, ktoré jediné mu umožní návrat domov do duchovného domova, kde bude poznať iba radostné plnenie si povinnosti voči BOHU, teda plniť BOŽIU vôľu, odkiaľ bude ako pravý duchovný vodca a pomocník bude s plnou vážnosťou a dôstojnosťou radostne tvoriť a svojim duchovným vyžarovaním sa podieľať na tvorbe neskoršieho stvorenia. To znamená, že archanjel Ezechiel do stvorenia pôsobí pomáhajúco skrze pôsobenie cherubína Orla.

Druhý stupeň Božieho trónu – archanjel Michael

Druhý stupeň Božieho trónu prislúcha Levovi, ktorý predstavuje vlastnosti, ako bojovnosť, odhodlanosť k činom a hrdinstvo.

Na druhom stupni Božieho trónu sa nachádza archanjel Michael, posol vernosti.

Ide o vernosť k Svetlu, ktorá sa konkrétne prejavuje ďalej prostredníctvom Leva až do stvorenia, teda aj cez čnosti, ktoré predstavuje Lev, teda hrdinstvo, bojovnosť a odhodlanosť k činom. Potvrdenie o tom je v samotnej biblii.

Vernosť Svetlu skrze hrdinstvo, bojovnosť a odhodlanosť k činom ukázala u archanjela Michaela a jemu podriadenému zástupu anjelov v boji proti archanjelovi Luciferovi, ktorý sa spomína v Zjavení Janovom.

Michael ako bojovník PÁNA a ako vodca PÁNOVHO vojska sa spomína i v knihe Jozue. V knihe Jozue sa spomína, ako archanjel Michael dal izraelskému vodcovi Jozuovi radu, ako dobyť mesto Jericho.

V spomienkach nositeľa zlatého kríža Jozefa Wagnera sa spomína, že archanjel Michael predstavuje bojovnosť, bojovníka Svetla, vojvodu. Teda to, čo predstavuje i Lev.

Tretí stupeň Božieho trónu – archanjel Ariel

Tretí stupeň Božieho trónu patrí Baranovi, ktorý predstavuje vlastnosti, ako kráľovská moc, láska a milosrdenstvo.

Z tretieho stupňa Božieho trónu pôsobí archanjel Ariel, posol radosti.

Pravá a opravdivá radosť u človeka je iba duchovná radosť. Apoštol Pavol zaraďuje duchovnú radosť medzi ovocie ducha vo svojom liste Galaťanom, v ktorom menuje deväť ovocí ducha.

Opravdivá duchovná radosť môže rásť a vykvitnúť iba tam, kde existuje spojenie so Svetlom. U človeka je spojenie so Svetlom možné iba skrze kolobeh žiarenia jestvujúci medzi duchovnými a bytostnými pomocníkmi a vodcami, ktorí predstavujú určité čnosti. Ako náhle u človeka vznikne opravdivé duchovné chcenie k dobrému a ušľachtilému, teda k nejakej čnosti, automaticky dostane spojenie so svetlými vláknami, ktoré idú od bytostného pomocníka, ktorý predstavuje danú čnosť a silu čnosti k ľudskému ducha sprostredkoval takú, akú ju bytostný pomocník prijal od duchovného pomocníka, ktorý predstavuje takisto danú čnosť. Ľudský duch, ktorý má dar slobodnej vôle, spracuje dotýčnú čnosť podľa svojho chcenia. V tom spočíva radostné tvorenie, v tom spočíva všetka Božia láska i Božie milosrdenstvo k človeku. Pri spolupráci s bytostnými i s duchovnými pomocníkmi sa

človeku zároveň dostáva opravdivé duchovné poznanie a vedenie. Pravá kráľovská moc je poznanie a vedenie, pretože POZNANIE A VEDENIE JE MOC!

Nositeľ zlatého kríža Jozef Wagner spomína vo svojich spomienkach, že archanjel Ariel predstavuje čnosť lásku.

Archanjel Ariel pôsobí pomáhajúco do stvorenia skrze cherubína Barana s tvarou človeka.

Štvrtý stupeň Božieho trónu – archanjel Gabriel

Štvrtý stupeň Božieho trónu patrí Býkovi, ktorý predstavuje vlastnosti, ako sila, chabrosť a odvaha.

Z najvyššieho stupňa Božieho trónu pôsobí archanjel Gabriel, posol pokoja a mieru. Aj nositeľ zlatého kríža Jozef Wagner píše vo svojich spomienkach, že archanjel Gabriel predstavuje pokoj a mier. Archanjel Gabriel pôsobí do stvorenia skrze cherubína Býka.

Opravdivý pokoj a mier u človeka spočíva v PÁNOVÝCH slovách:

„Udržujte krb svojich myšlienok čistý, tak založíte mier a budete šťastní (Abdruschin, 1931)!“

Pravý pokoj sa dá vytvoriť iba udržiavaním čistoty myšlienok, pretože každá myšlienka nadobúda v jemnej hrubohmotnosti formu, ktorá sa správa ako časticovlna a pohybuje sa neskorším stvorením a niekto druhý ju môže zachytiť a v hrubej hrubohmotnosti spraviť viditeľným činom. Pokiaľ iba budú dobré, čisté myšlienky vo svete vznikne jedna pekná harmónia, pokoj a mier.

Avšak žijeme vo svete, v ktorom okrem baránkov a ovečiek žijú i vlci, je potrebné, aby ľudstvo malo na svoju ochranu silné vojsko plné odvážnych a chrabrých bojovníkov, ktorých by sa prípadný nepriateľ zľakol.

ĎALŠÍ TRAJA ARCHANJELI STOJACI MIMO STUPŇOCH BOŽIEHO TRÓNU

Ďalší traja archanjeli nestoja štyroch stupňoch Božieho trónu, ale stoja síce na vrchole božskobytostnej ríše, avšak ďalej než Boží trón a štyri stupne Božieho trónu, pretože oni nepôsobia pomahajúco do stvorenia cez štyri znalé zvieratá – cherubíni, ale stoja a ochraňujú Prákráľovnú Alžbetu.

Archanjel Rafael

Archanjel Rafael je prvým poslom útechy. Dôkazom toho je i biblický príbeh v biblickej knihe Tobiaš.

V krátkosti opíšem príbeh podaný v biblickej starozákonnej knihe Tobiaš:

Staručký zbožný Izraelita Tobit je slepý, ktorý nebol slepý od narodenia, ale oslepol po tom, čo sa dostal do asýrskeho zajatia³. Oslepol po tom, čo pochoval jedného mŕtveho Izraelitu v noci a ľahol si pri múre. Nevšimol si, že na tom múre hniezdia vrabce a vtáčí trus spadol mu do očí a oslepol.

Keď bol slepý už štyri roky, jeho žena mu povie: „Načo boli tvoje almužny? Načo tvoje dobré skutky? Celý svet vie, čo máš z toho!“ So zarmútenou dušou Tobit zavzdychal a začal sa modliť plný žiaľu:

„Pane, si spravodlivý a aj všetky tvoje skutky sú spravodlivé. Všetky tvoje cesty sú milosť a pravda. Ty si Sudca sveta. A teraz, Pane, spomeň si na mňa a zhliadni na mňa. Netrestaj ma za moje hriechy a omyly, ani za omyly mojich otcov. Zhrešili sme proti tebe a porušili tvoje prikázania, a ty si nás vydal drancovaniu, zajatiu a smrti, takže sme výsmešným príslovím u všetkých národov, kam si nás rozmetal. Teraz uznávam, že všetky tvoje rozsudky sú spravodlivé, keď ma trestáš za moje hriechy a hriechy mojich otcov, lebo sme neposlúchali tvoje zákony a nežili sme pred tebou v pravde. Teraz nalož so mnou, ako sa ti páči: rozkáž, nech mi je život odobratý, aby som bol vzatý zo zeme a stal sa zemou. Lebo pre mňa je smrť lepšia ako život, musel som vypočuť nezaslúženú potupu a som naplnený veľkým smútkom. Pane, rozkáž, aby som bol vyslobodený z tejto tiesne. Prepust' ma do večného domova! Pane, neodvracaj odo mňa svoju tvár! Lepšie mi zomrieť, ako žiť v takej tiesni, zahrnutý takými výčitkami (Neznámy, Tobiaš, okolo roku 200 p.n.l.).“

V rovnaký deň príbuzná starca Tobita, Sára, ktorá žila v Ekbatanoch v Médii⁴, musela si vypočuť urážky od jednej slúžky svojho otca, pretože Sára bola sedemkrát vydatá a vždy v deň svadby aj ovdovela. Slúžka jej povedala: „Nechápeš, že to ty zabíjaš svojich mužov? Za siedmym ťa už vydali a si nemala ani raz šťastie! Ak tvoji muži pomreli, nemusíš nás za to biť! Choď si teda za nimi, nech od teba nikto nikdy neuvidí ani syna, ani dcéru!“ Z toho bola taká smutná, že sa chcela obesiť vo svojej vlastnej izby, avšak si to rozmyslela a začala sa so smútkom v srdci modliť k Pánovi: „Požehnaný si, milosrdný Bože! Nech je požehnané tvoje Meno naveky, nech ťa požehnávajú všetky tvoje diela na večné veky! Teraz dvíham svoju tvár, k tebe obraciam svoje oči. Daj, aby som odišla z tohto sveta, aby som nemusela počúvať takéto urážky! Pane, ty vieš, že som čistá od akéhokoľvek nečistoty s mužom. Nepoškvrnila som svoje meno, ani meno svojho otca v krajine vyhnanstva. Som jediná dcéra svojho otca, nemá iné deti, ktoré by boli jeho dedičmi, nemá brata pri sebe, ani príbuzného, za ktorého by som sa mohla vydať a mala sa zachovať pre neho. Už som stratila sedem manželov, načo by som mala ešte žiť! Ak nechceš, aby som zomrela, pohliadni na mňa milosrdne, už nechcem počúvať, ako ma urážajú (Neznámy, Tobiaš, okolo roku 200 p.n.l.).“

Modlitba oboch vystúpila k stupňom Božieho trónu a PÁN poslal archanjela Rafaela, aby pomohol obom a priniesol im útechu.

³ Asýrske zajatie nastalo v roku 721 pred naším letopočtom, teda dej príbehu sa odohráva na prelome 8.-ho a 7.-ho storočia pred naším letopočtom.

⁴ Média – krajina, staroveké kráľovstvo, ktoré sa nachádzalo v severnom Iráne.

Starec Tobit si v ten istý deň spomenul na peniaze, ktoré uložil u Gabaela v Rages v Médii, a tak si zavolať svojho syna Tobiaša k sebe a dal mu svoje otcovské rady do ďalšieho života a nakázal mu, aby si nebral žiadnu cudzinku, ale Izraelitku. Nakoniec mu oznámil, že uložil desať talentov striebra u Gabaela, Gabriho syna, v Rages v Médii. Tobiaš mu na to odpovedal, že rád urobí, o čo ho otec požiadal, avšak nepozná cestu do Médie. Otec mu na to odpovedal, že nech si vezme dlhopis, nech sa porozhliadne po okolí a nájde si nejakého sprievodcu, ktorý pozná cestu do Médie.

Tobiaš vyšiel z rodičovského domu na ulicu a tam stretol archanjela Rafaela, ktorý mu povie, že je Izraelita, ktorý často cestoval do Médie a býval u Gabaela. Tobiaš ho poprosí, aby ho sprevádzal na jeho cestu do Médie. Tobiaš oznámil otcovi, že našiel sprievodcu na svoju cestu do Médie. Otec povedal mu, že sa chce zoznámiť a spoznať sa s oným sprievodcom. Sprievodca vstúpi do vnútra domu a predstaví sa, ako Azariáš, syn Ananiáša. Tobit mu povedal, že mu za to zaplatí jednu drachmu na deň a tie isté výdavky, čo i svojmu synovi. Nech ide s jeho synom a ho sprevádza. Azariáš mu odpovedal, že pôjde s jeho synom Tobiašom. Obaja rodičia sa rozlúčili so svojim synom Tobiašom a Tobiaš i so svojim sprievodcom sa vydali na cestu do Médie.

V noci sa utáborili pri rieke Tigris. Tobiaš zišiel k rieke umyť si nohy, tu sa z vody vyhodila veľká ryba a skoro mu uhryzla nohu. Od sprievodcu Azariáša dostal príkaz, aby chytil rybu a ju pevne držal, vypitval ju a vybral z nej žlč, pečeň a srdce. Časť ryby upiekli a zjedli, ostatné nasolili a odložili si. Potom spoločne pokračovali v ceste, kým nedošli k Médii. Vtedy bol Tobiaš zvedavý, čo je to za liek v srdci, pečeni a žlči ryby. Azariáš povedal, že srdce a pečeň ryby sa spáli pred ženou a mužom, ktorých trápi démon alebo zlý duch. Žlč je dobrá na oči; keď má niekto belmo na očiach, je potrebné mu ich ňou pomastiť alebo priložiť na belmo, a oči sa uzdravia. Keď už boli v Médii v blízkosti mesta Ekbatan, Azariáš povedal Tobiašovi, že dnes budú nocovať u Raguela, tvojho príbuzného, ktorý má dcéru s menom Sára a okrem nej nemá žiadne deti. Ďalej mu povedal, že je najbližší príbuzný Sary a preto má prednostné právo si ju vziať za manželku a zdediť majetok jej otca. Ešte dnes sa porozpráva s jej otcom a popýta ho, aby ju dal Tobiašovi za snúbenicu, a keď sa vrátia z Rages, tak bude svadba. Avšak Tobiaš dostal obavu, že i jeho zabije zlý duch v svadobnú noc, ako to urobil jej siedmym manželom. Azariáš ho upokojí, že sa mu nič nestane, ak v svadobnú noc vezme rybiu pečeň a srdce a položí z nich kúsok na žeravé uhlie kadidelnice. Keď to zlý duch začíti, utečie a nikdy viac sa neukáže pri dievčati. Radí mu, že ešte predtým, než nastane chvíľa ich spojenia, tak sa majú pomodliť k PÁNOVI svetom s prosbou o milosť a ochranu. Povie mu tiež, že ona mu od začiatku bola určená a jedine on ju má zachrániť.

Keď prišli do Ekbatan, tak vošli do Raguelovho domu. Azariáš si od Raguela popýta jeho dcéru za ženu pre Tobiaša a Raguel súhlasí s tým, aby si Tobiaš vzal jeho dcéru Sárú za manželku. Ihneď spísali svadobnú zmluvu. Potom začali jesť a piť. Raguel zavolať svoju ženu Ednu a povedal jej: „Sestra, priprav voľnú izbu, kam ju uvedieš.“ Išla pripraviť izbu, ako jej povedal, a voviedla ta svoju dcéru. Edna sa nad ňou rozplakala, potom si utrela slzy a povedala: „Dôveruj, dcéra moja! Nech PÁN nebies zmení tvoj žal na radosť! Dôveruj, dcéra moja (Neznámy, Tobiaš, okolo roku 200 p.n.l.)!“ Potom vyšla von.

Keď prestali jesť a piť a chystali sa na spánok, zaviedli mládenca z jedálne do spálne. Tobiaš vzal svoj batoh, vytiahol z neho rybie srdce a pečeň a položil na žeravý popol kadidla. Dym z ryby odohnal zlého ducha, ktorý ušiel do Horného Egypta, kde ho následne archanjel Rafael nasledoval a spútal. Keď sa dvere spálne zatvorili a zostali sami, Tobiaš vstal z postele a povedal Säre: „Vstaň, sestra! Obaja sa musíme pomodliť a poprosiť PÁNA, aby nám dal svoje milosrdenstvo a spásu.“ Aj ona vstala a začali sa modliť, aby im PÁN daroval spásu. Tobiaš povedal: „Požehnaný si, Bože našich otcov, a požehnané je tvoje meno na večné veky. Nech Ti dobrorečia nebesia a všetky Tvoje stvorenia na večné veky! Ty si stvoril Adama, Ty si stvoril Evu, aby mu bola pomocníčkou a oporou, a títo dvaja sa stali rodičmi celého ľudstva. Povedal si: Nie je dobre, aby bol človek sám, urobme mu pomocníčku, jemu podobnú! Teraz si beriem túto svoju sestru za manželku, nie z chlipnosti, ale s čistým úmyslom. Zmiluj sa láskavo nad ňou i nado mnou a daj nám žiť spolu až do našej staroby (Neznámy, Tobiaš, okolo roku 200 p.n.l.)“ Obidvaja povedali svorne: „Amen, Amen!“ a uložili sa na noc.

Raguel však rozkázal svojim sluhom, aby vykopali hrob, lebo si myslel, že Tobiaš zomrel. Keď vykopali hrob, poslal Raguel slúžku, aby sa presvedčila, či Tobiaš žije, alebo nie. Slúžka vošla do spálne a zistila, že obaja žijú. Oznámila to Raguelovi a ten rozkázal hrob zasýpať a dobrorečil PÁNOVI.

Potom štrnásť dní trvala u Raguela svadba. Tobiaš vyslal Azariáša ku Gabaelovi, aby prevzal peniaze a pozval Gabaela na svadbu. Azariáš tak urobí, prevezme od Gabaela peniaze a Gabael spolu s ním príde na svadbu. Tobit spolu so svojou manželkou počítali dni, čo je ich syn Tobiaš preč, a keď prešlo viacej dní, než vypočítali, že sa mal Tobiaš vrátiť, začali mať o svojho syna strach. Tobitova manželka si myslela, že jej syn je mŕtvy. Každý deň celý deň stala na ceste a vyčkávala. Po štrnástich dňoch svadby išiel Tobiaš so svojou manželkou Sárrou, so svojim sprievodcom Azariášom i s početným služobníctvom, ktoré mu dal svokor, domov. Keď prišli do Kaserinu blízko mesta Ninive, Tobiašov sprievodca Azariáš povedal Tobiašovi, aby išli domov pred jeho ženou a zobrali so sebou rybiu žĺč. Anna sedela pri ceste a ich zbadala a hneď zakričala na svojho manžela, že prichádza ich syn so svojim spoločníkom. Tobiaš sa zvitá so svojimi rodičmi, na radu Azariáša potrie svojmu otcovi oči a vráti sa mu zrak. Potom príde do Tobitovho domu jeho nevesta a v meste Ninive sa koná svadobná slávnosť. Keď sa skončila svadobná slávnosť, chceli Azariáša vyplatiť a vtedy sa im prizná, že je Rafael, jeden zo siedmich anjelov, ktorí sú stále pripravení vojsť pred PÁNOVU slávu. Vtedy obaja padli zo strachu na zem. Rafael im povedal: „Nebojte sa, pokoj vám! Velebte BOHA ustavične! Keď som bol s vami, nebolo to z mojej priazne, ale z Božej vôle: JEHO velebte po celý život, JEMU spievajte chvály! Mysleli ste si, že ma vidíte jesť a piť, ale to bolo iba zdanie. Teda velebte PÁNA na zemi a vzdávajte vďaka BOHU! Vystupujem k tomu, ktorý ma poslal. Zapište všetko, čo sa vám prihodilo (Neznámy, Tobiaš, okolo roku 200 p.n.l.)!“ Keď obaja vstali zo zeme, už ho nevideli. Tobit začal spievať chválospev. Po svojom uzdravení žil Tobit ešte 54 rokov a zomrel ako 120 ročný. Tesne pred svojou smrťou dal Tobiašovi svoje otcovské mravoučné rady. Po smrti oboch svojich rodičov Tobiaš so Sárrou odišli do Médie do Sárinho rodného domu v Ekbatanoch. Zdedil majetok i svojho otca i svojho svokra. Tobiaš zomrel ako 117 ročný a tesne pred smrťou počul o zničení mesta Ninive médskeho kráľom Kyaxarom.

Toľko v krátkosti rozpovedaný príbeh o Tobiašovi. V skutočnosti, toto sa v pozemskom nikdy neodohralo, ale ide o podobenstvo, ktoré nám chce takýmto obrazným spôsobom priblížiť duchovné dianie okolo archanjela Rafaela.

Podme túto alegóriu pekne-krásne vysvetliť:

V úvode príbehu vidíme dvoch ľudí, ktorí trpia určitou nespokojnosťou s určitým utrpením, ktorým musia obaja fakticky príbuzní prechádzať. Avšak táto nespokojnosť je jedna zo siedmich bolestí, ktorá prichádza na človeka z pôsobenia archanjela Rafaela, ako pomoc pre ľudského ducha, aby sa ľudský duch skrze utrpenie posunul ďalej vo svojom vývoji. Toto utrpenie je iba prejavom vzájomného pôsobenia v tom, čo svojím rozhodnutím kedysi do stvorenia zasial. Ak skrze to utrpenie ľudský duch spozná, v čom schybil a v tom najväčšom žiali v ňom povstane opravdivá túžba po Svetle, po BOHU, po Pravde, po záchrane z núdze, čo sa rovná pravej modlitbe, potom môže prísť vo vzájomnom pôsobení z pôsobenia archanjela Rafaela, ktorého meno znamená BOH uzdravuje, útecha, ktorá je jednou zo siedmich blažeností.

V čom spočíva bolesť nespokojnosť, o tom hovorí toto podobenstvo, táto alegória. V tom príbehu vidíme dva rôzne spôsoby vzniku nespokojnosti u dvoch ľudí a ich rodín, čo predstavuje dva spôsoby vzniku bolesti nespokojnosť u ľudí.

Na základe spôsobu vzniku bolesti nespokojnosť môžeme bolesť nespokojnosť definovať na:

- Nespokojnosť typu Tobit a
- nespokojnosť typu Sára.

Nespokojnosť typu Tobit.

Tobit bol človek, ktorý vzorne dodržiaval všetky predpisy Mojžišovho zákona tak, ako ich vykladala a vnímala vtedajšia izraelská kňazská trieda. Na veľké sviatky Izraelitov chodil na púte do Jeruzalema, až kým izraelské kráľovstvo nedobýli Asýrčania a nedostal sa do asýrskeho zajatia.

I v asýrskom zajatí poctivo dodržiaval náboženské predpisy svojho izraelského náboženstva – judaizmu. Obľúbil si ho asýrsky kráľ Salmanasar⁵, ktorému pán Tobit nakupoval všetko potrebné v Médii až do smrti asýrskeho kráľa Salmanasara. Po Salmanasarovej smrti nastúpil na asýrsky trón Salmanasarov syn Sennacherib⁶, za ktorého vlády boli cesty do Médie zatvorené a Tobit nemohol obchodovať v Médii. Potom, čo asýrsky kráľ Sennacherib zaútočil na Judsko a bol Židmi porazený, tak sa rozzúril, že dal popraviť veľmi veľa Izraelitov. Tobit telá mŕtvych Izraelitov tajne pochovával. Keď sa to v roku 681 pred našim letopočtom kráľ Sennacherib dozvedel, že Tobit tajne pochováva telá mŕtvych Izraelitov, tak sa rozhodol dať popraviť i veľmi majetného obchodníka Tobita. Tobit sa to však včas dozvedel a ušiel z mesta Ninive. Kráľ Sennacherib skonfiškoval celý majetok Tobita, ktorý mal Tobit v meste Ninive.

O štyridsať dní neskôr dvaja synovia asýrskeho kráľa Sennacheriba zavraždili svojho otca asýrskeho kráľa Sennacheriba. Nastal boj o trón a na asýrsky trón v roku 680 pred našim letopočtom nastúpil kráľ Asahadon. Asýrsky kráľ Asarhadon ustanovil Tobitovho synovca – Achikara – za kancelára asýrskej ríše a ten vymohol pre Tobita návrat do Ninive. Na Turíce roku 680 pred našim letopočtom bola u Tobita prichystaná hostina k sviatku Turíc a Tobit poslal svojho syna Tobiáša, aby poznával nejakého chudobného Izraelitu. Tobiáš vidí, ako zabili jedného Izraelitu a telo Izraelitu leží na trhovisku. Tobit išiel, vzal mŕtve telo Izraelitu, uložil ho v jednom dome do západu slnka a po západe slnka telo pochoval. Potom, čo telo pochoval, sa okúpala a ľahol si k múru vonku na dvore a zaspal, pričom si nevšimol, že vrahce majú svoje hniezdo na múre a vtáci trus spadol mu do oka a on oslepol. Keď už bol štyri roky slepý, teda sa písal rok 676 pred našim letopočtom, jeho manželka Anna priadla vlnu a brala si plátno na tkanie. Začala dostávať mzdu. Raz dostala od zákazníka nielen peniaze, ale i kozľu navyše, nad rámec dohodnutej mzdy. Tobit jej vyčítal červený od hanby, že to kozľu ukradla, aby ho vrátila. Vtedy mu odvetila: „Načo boli tvoje almužny? Načo tvoje dobré skutky? Celý svet vie, čo máš z toho!“ Vtedy zasiahlo Tobita to najväčšie zúfalstvo, najväčšia nespokojnosť, jeho duch sa prebudí a v túžbe po vyslobodení sa od tohto zúfalstva vyšle opravdivú modlitbu, ktorá mu vo zvratom účinku vzájomného pôsobenia prinesie útechu.

V prvom odseku môjho opisu začiatku utrpenia Tobita vidíme človeka silne nábožensky mysliaceho, a celé jeho utrpenie, ktoré vedie do vnútornej nespokojnosti jeho, ako duchovnej osoby, a aj jeho okolia rodiny a priateľov má príčinu práve v realizácii jeho silne náboženského myslenia. Teda utrpenie Tobita symbolizuje utrpenie každého dnes o Svetlo sa usilujúceho sa ľudského ducha v tomto svete, ktoré je v podruží temna. Dnes v dobe temna, kde všetci sme v temne to došlo tak ďaleko, že dokonca tí najbližší budú to, čo inému radi odpustia, tomu, kto sa usiluje žiť inakšie, ako je názorový rámec ľudí, ktorí žijú v temne, teda usilovať sa o Svetlo, o návrat domov do duchovnej ríše, do raja, tomu nič neodpustia. Vidieť to nielen v tomto príbehu o Tobitovi, ale i v príbehu o Jóbovi.

Abdruschin píše v prednáške Strážkyňa plameňa z júna roku 1935:

„Vy však, ktorí chcete čestne bojovať za seba, nikdy nezabúdajte, že sa nachádzate v *temne*, v ktorom sa dobré chcenie ihneď napadá. Aj vaše okolie sa bude snažiť rýchlo uplatniť svoje práva, len čo sa odvážite odlúčiť od neho, aby ste sa neutopili. Hoci sa predtým nikto nestaral o to, čo chcela vaša duša, nikto nedbal na to, či bola blízko vyhľadovania alebo smrti smädou, ani nikto neprejavil ochotu vás občerstviť, tak v tomto okamžiku, pretože ste sa opovážili sami vkročiť na jedinú pravú cestu k vykúpeniu, náhle a rýchlo sa ohlásia, aby ste neodišli od nich (Abdruschin, Číslované prednášky 64-91, 1935).“

Tobit musel určite prechádzať už vo svojej mladosti, kedy ešte existovalo Izraelské kráľovstvo, nepriateľstvom zo strany jeho kmeňa Neftali. Obyvatelia Izraelského kráľovstva a teda aj príslušníci kmeňa Neftali nechodili na izraelské náboženské slávnosti do Jeruzalema, ale obetovali na galilejských vrchoch teľaťu, ktoré dal urobiť izraelský kráľ Jeroboam v Dane vtedy, keď sa po smrti izraelského kráľa Šalamúna rozpadlo izraelské kráľovstvo na dva kráľovstva, a to na judské kráľovstvo s hlavným mestom Jeruzalemom a na izraelské kráľovstvo s hlavným mestom Samária. Šalamún zomrel v roku 931 pred našim letopočtom, a vtedy sa rozpadol Izrael na dva kráľovstva, a to na

⁵ Zrejme išlo o asýrskeho kráľa Salmanasara V., za ktorého vlády Asýrčania dobyli Izrael.

⁶ Sennacherib kráľoval v rokoch 705 – 681 pred našim letopočtom

severe Izrael, ktorý tvorilo desať kmeňov a na juhu Judsko, ktoré tvorili dva izraelské kmene: Júda a Benjamín. Duchovným centrom izraelského náboženstva však bol Jeruzalem so svojim jeruzalemským chrámom a takzvanou archou zmluvy. Izraelský kráľ Jeroboam sa obával, že ak ľudia z jeho severného kráľovstva budú chodiť na náboženské slávnosti do Jeruzalema, tak sa od neho odvrátia a nastane zjednotenie oboch kráľovstiev a on príde o trón. Tak dal zhotoviť okolo roku 930 pred našim letopočtom dve svätyne, do každej dal zhotoviť zlaté teľa, ako symbol podnožia neviditeľného Jahveho. Jednu svätyňu postavil v Beteli a druhú svätyňu postavil v meste Dán. Tým, že duchovné centrum pre obyvateľov severného – izraelského – kráľovstva presunul Jeroboam do Betelu a Dánu, tým si politicky upevnil politickú moc a vládu. Odvtedy prešli dve storočia a občania izraelského kráľovstva chodili tam, kde sa to Jahvemu nepáčilo, teda do Betelu a Dánu, iba o Svetlo sa usilujúci Tobit sa rozhodol chodiť do Jeruzalema na náboženské slávnosti izraelského náboženstva. Určite si tým vyslúžil výčitky od svojich najbližších, presne také, aké sú opísané v prednáške Strážkyňa plameňa. Tie prestali, len čo izraelské kráľovstvo dobyli Asýrčania a obyvatelia izraelského kráľovstva sa odviekli do Asýrie. Výčitky nábožensky ináč zmýšľajúcich príbuzných, susedov pána Tobita symbolizuje, že o Svetlo usilujúci ľudský duch človeka bude vždy vystavený útokom nábožensky zmýšľajúcich ľudí v okolí, ak nie dokonca samotnej mocichtivej kňazskej triedy farizejov a saducejov, ako to bolo v prípade Syna Božieho Ježiša Krista.

Ďalšie nepriateľstvo sa dostalo v prípade pána Tobita zo strany štátnej svetskej moci, len čo začal tajne pochovávať Asýrčanmi zavraždených, mŕtvych Izraelitov, ktorých vraždili Asýrčania na príkaz svojho kráľa Sennacheriba, a sa o tom asýrsky kráľ Sennacherib dozvedel. Vtedy pán Tobit musel opustiť Ninive, majetok mu skonfiškovali. Toto symbolizuje, že o Svetlo usilujúci sa ľudský duch má vždy problémy od Luciferovi slúžiacej štátnej, politickej moci, len čo vládna moc nekoná podľa Božej vôle a jej zákonov, iba podľa svojej ctibažnosti v princípe seba vyžitia slúži Luciferovi.

Príbeh o tom, ako Tobit oslepol je alegóriou o tom, ako jeho duch spoznáva svoju vlastnú duchovnú slepotu, spoznáva, že je v temne rovnako, ako celé jeho okolie a túži z temna vyjsť. Len čo chce z tohto temna vyjsť, hneď začnú sa množiť problémy od Luciferovi slúžiacej a mocichtivej kňazskej triedy, problémy zo strany svetskej, takisto mocichtivej, temnu slúžiacej politickej moci, ekonomické a finančné problémy, výčitky zo strany rodiny a priateľov, ktorí v ňom začnú vidieť nenormálneho blázna, pretože sa nespráva podľa nejakého názorového rámca temnu slúžiacej väčšiny ľudstva, ale je iný, duchovnejší. Najväčšie výčitky prichádzajú od tej, ktorá mala byť kňazkou čistoty, strážkyňou plameňa posvätnéj túžby po Svetle, teda od ženy, ktorá prestala spĺňať svoju úlohu, ktorú jej Stvoriteľ dal. Teda manželka Tobita symbolizuje ženu, ktorá zakopala svoju úlohu, ktorú jej Stvoriteľ dal, teda prestala byť kňazkou čistoty, sprostredkovateľkou spojenia s výšinami, ale pod vplyvom materiálnych problémov sa stala iba obyčajnou matériou slúžiacou osobou, ľudským tvorom.

Teda o Svetlo usilujúci sa ľudský duch musí čeliť týmto problémom:

- problémom zo strany kňazskej triedy,
- problémom zo strany svetskej, politickej moci a
- útokom zo strany dobro chcejúcich najbližších, rodiny a priateľov.

Všetci títo sú prisluhovači Lucifera a nástroje temnôt.

Nespokojnosť typu Sára

Sára bola vzorná dcéra svojho otca, ktorá žila v orientálnom svete a v orientálnej kultúre, v ktorej sa plodnosť a materstvo nesprávne povýšilo na najvyššiu úlohu ženy.

Abdruschin píše v prednáške Úloha ľudského ženstva:

„Ťažký tlak leží na celom pozemskom ženstve od tej doby, čo sa rozšíril blud, že hlavným určením ženy je materstvo. S falošným súcitom, často dokonca aj so skrytou škodoradosťou sa pozerajú mnohí ľudia na dievky, ktoré sa nevydali, a práve tak na ženy, ktoré zostali v manželstve bezdetné. Výraz „stará panna“, ktorý je v skutočnosti *čestným označením*, je prednášaný často s tichým

výsmechom, s pokrčením ramien, akoby bolo manželstvo pre ženu jej najvyšším cieľom, ba dokonca jej určením (Abdruschin, Doznievania I, 1934).“

Rovnakou škodoradosťou sa pozerá na ženu, ktorá sa sedemkrát vydala, a vždy vo svadobnú noc ovdovela. Evidentne je to vidieť v arogantnom výroku slúžky k Säre, po ktorom Sára prepadla obrovskému zúfalstvu.

Falošný názor, že najväčšia úloha ženy je byť vydatá a plodiť deti a mať deti, patrí k najväčším úspechom Lucifera, ktorý tým sledoval iba jediný cieľ, a to zníženie ženstva, a tým opravdivému ženstvu zasadil najťažší úder.

Odmalička sa ženy vedú k tomuto bludu, teda Sára symbolizuje ženstvo, ktoré sa odmalička vedie k bludu, že plodenie deti a manželstvo, rozmnožovanie rodu, materinský cit je pre ženu to najdôležitejšie. Aj Sára sa vychovávala v tomto blude, a pod vplyvom neho, ju jej otec postupne vydá za sedem mužov, ktorí k nej duchovne nepatria, ich spojenie s ňou bolo iba na biologickom báze, nie na základe duchovného spojenia, duchovnej výmeny energie medzi ženským a mužským duchom, preto ich v tejto alegórii zlý duch vo svadobnú noc zabije. V skutočnosti to nejde o žiadneho zlého ducha, ale o charakteristiku menom, ktorú biblia často používa. Meno tohto „zlého ducha“ bolo Asmodej, čo v preklade znamená „zhubca“ alebo aj „ten, ktorý hubí“. Čo môže duchovne hubiť človeka, ak vstupuje do biologického vzťahu so ženou? To, že k sebe duchovne nepatria, že ich vzťah nie je o tom, aby sa usilovali o Svetlo a o návrat domov do duchovnej ríše, ale ide o to mať a v princípe seba vyžitia sa vyžívať vo svojich sexuálnych chútkach a pod vplyvom Bálovho kultu neprirodzene vystupňovanom sexuálnom pude bez opravdivej duševnej lásky.

Keďže Sárin duch bol prebudenejší a vedel, že hlavná úloha ženy nie je v materstve a v nesprávne chápanej plodnosti, ale v spojení zo Svetlom, tak v okamžiku, kedy pod vplyvom blude žijúceho otca si zobrala toho, kto sa s ňou duchovne nedopíňal, bol aktom Božej milosti, takito zväzok prerušený vo svadobnú noc smrťou ženícha, aby nedošlo hriechu.

Teda nespokojnosť typu Sára symbolizuje nespokojnosť tých žien, ktorí spoznali, že hlavnou úlohou ženy nie je byť matkou, plodiť deti, ale byť kňažkou čistoty a strážkyňou plameňa posvätné túžby po Svetle.

Modlitba vytrysknutá zo srdca v najväčšej núdzi

Abdruschin na začiatku prednášky Modlitba píše:

„Náhly nával vďačnosti, spôsobený veľkou radosťou, ako aj **precítanie najhlbšej bolesti v utrpení**, to sú okamžiky, ktoré dávajú najlepší základ pre účinnú modlitbu. V takých chvíľach je človek predchnutý určitým citom, ktorý v ňom utlmí všetko ostatné. Tým je umožnené, že hlavnému prianiu modlitby, nech už je to vďaka alebo prosba, dostane sa neskálenej sily (Abdruschin, 1931).“

V žiadnom inom biblickom príbehu nie je ukázaná pravdivosť týchto slov Abdruschina než v príbehu v knihe Tobiáš.

Keď Tobit i Sára dostali výčitky od svojich najbližších, nastala v nich najhlbšia bolesť v utrpení, ktorú neriešili žiadnymi tabletkami od psychiatra, ani nezapili žiadnym alkoholom, ale prenikla ich túžba po Svetle, ich duch sa prebudil, precitol a vtedy z nich vyšla modlitba, ktorá vystúpila až k stupňom Božieho trónu a archanjel Rafael, nositeľ liečiacej sily, posol útechy prináša im útechu vo vzájomnom pôsobení.

Rafael vstupuje do deja

Hoci táto alegória, tento príbeh, o Tobiášovi sa píše takým spôsobom, akoby archanjel Rafael priamo vstúpil do hrubej hrubohmotnosti a iba vystupoval pod menom Azariáš, takto sa to neodohrало, pretože žiaden archanjel nemôže priamo vstúpiť do hmotnosti, môže iba do hmotnosti iba pôsobiť svojim vyžarovaním skrze kolobeh žiarenia medzi druhom duch a druhom bytosť. Akým spôsobom môže pôsobiť až do hrubej hmotnosti, to popisuje táto alegória.

Prvým, čím archanjel Rafael vstúpil do deja je tá skutočnosť, že Tobit hneď po vyslovení modlitby, ktorá sa vyslovila v okamžiku najhlbšej bolesti v utrpení, dostane útechu skrze inšpiráciu –

vnuknutie. Prvý podnet k tomu, aby k nemu mohla prísť inšpirácia – vnuknutie, musel dať on sám. Tým prvým podnetom bola jeho modlitba v núdzi.

Abdruschin v prednáške Mlčanie o inšpirácii píše:

„Ak napríklad o niečom vážne hľbaš, stáva sa mocou mlčania táto myšlienka v tebe silne magnetickou, priťahuje k sebe všetko podobné, a tým sa oplodňuje. Dozrieva a prekračuje rámec bežného, preniká tým dokonca aj do iných sfér a dostáva odtiaľ prílív vyšších myšlienok... inšpiráciu! Preto musí pri inšpirácii základná myšlienka vychádzať vždy od teba samotného, na rozdiel od mediality; musí vytvoriť most k onomu svetu, k svetu duchovnému, aby tam vedome čerpala z prameňa. Preto inšpirácia nemá nič spoločné s medialitou. Tým v tebe myšlienka dozrela. Pristupuješ k uskutočneniu a privádzaš prostredníctvom svojej sily zhusťovaním k stvárneniu to, čo sa už predtým vznášalo vo vesmíre v nespočetných jednotlivostiach ako myšlienkové formy.“

Po modlitbe začal Tobit sa zamýšľať nad tým, ako sa dostať z problémov a zrazu si spomenie, že kedysi uložil u jedného človeka v Médii peniaze. Dostane vnuknutie – inšpiráciu – poslať tam svojho syna – Tobiáša, aby vybral od dotyčného človeka peniaze. To spomenutie si na uložené peniaze prišlo skrze jeho duchovného pomocníka, záhrobného ducha v astrálnom svete, ktorý vo svojom pozemskom živote spravil podobnú chybu, ktorú spravil Tobit. Tým, že pán Tobit začal sa zamýšľať, ako sa dostať zo svojich problémov, začal vysilať myšlienkové formy, ktoré nadobudli formu v jemnej hrubohmotnosti. Boli to myšlienkové formy túžby vyslobodenia sa z nešťastia, ktoré k sebe pritiahli rovnorodé myšlienkové formy alebo sa pritiahli k rovnorodým myšlienkovým formám. Tieto myšlienkové formy vytvorili myšlienkovú centrálu túžby po vyslobodení sa z nešťastia a tieto vytvorili zároveň cestu, aby duchovný pomocník pána Tobita, ktorý stal iba o pol stupienka vyššie, než pán Tobit, mohol zasiahnuť a pripomenúť pánu Tobitovi, že si v Médii u známeho uložil peniaze. Keď si spomenie, že má uložené peniaze u známeho, začne vysilať myšlienkové formy premýšľania o tom, kto by mohol po tie peniaze prísť, ak on nemôže si ísť po ne. Myšlienkové formy začnú k sebe priťahovať ďalšie formy, ktoré u niekoho existovali predtým, kto bol v podobnej tiesni a to riešil, a zrazu dostane nápad – poslať tam svojho syna Tobiáša.

Tobiáš, ale nepozná cestu do Médie, preto ide na ulicu hľadať nejakého sprievodcu, medzitým archanjel Rafael pôsobí na reťaz duchovných a bytostných pomocníkov, až privedie prostredníctvom tejto reťaze jedného pozemského človeka, ktorý žil v Médii a pozná i Raguela, otca Sáry, i Gabuela, u ktorého starec Tobit nechal peniaze, do mesta Ninive. Tobiáš vysila myšlienkové častice-vlny nájst človeka, ktorý pozná cestu do Médie k pánu Gabuelovi, tieto myšlienkové formy zachytí Izraelita Azariáš z kmeňa Neftali, syn Ananiáša, ktorý zase vysila myšlienkové formy túžby nájst si nejakú prácu, zamestnanie, ktoré zase zachytí Tobiáš. Ananiáš chodil spolu s Tobitom na náboženské slávnosti do Jeruzalema v čase, kedy Asýria ešte nerozvrátila Izrael a nepadli do asýrskeho zajatia. Tobiáš predstaví svojho sprievodcu svojmu otcovi Tobitovi, a keď Tobit spozná, že ide o syna svojho priateľa Ananiáša, dá súhlas na to, aby Azariáš sprevádzal Tobiáša na ceste do Médie.

Sprievodca Azariáš sprevádza Tobiáša na ceste do médskej ríše. Keďže Azariáš pozná, že Tobiáš a Raguel sú príbuzný, a zároveň je Azariáš jasnovidný, a vie, že Sára a Tobiáš k sebe duchovne patria, a tak, keď sú pri meste Ekbatany, povie Azariáš Tobiášovi, že v meste žije jeho príbuzný Raguel a že ho zajtra navštívia. Zároveň povie Tobiášovi, že má Raguel má dcéru, Sáru, ktorá sa k nemu duchovne hodí. A tak prišli do mesta Ekbatany do domu Raguela, keď Tobiáš a Sára sa videli, hneď preletela medzi nimi iskra a zo súhlasom Raguela sa ešte v ten deň zosobášili.

Keďže medzi nimi bola opravdivá duchovná harmónia pri vedomí a poznaní toho, že sú duchovné bytosti, ktoré sa usilujú ísť domov, do duchovnej ríše, zhubca Asmodej nemohol teda Tobiáša zahubiť. Dôkazom toho, že obom išlo o vzájomný duchovný rast, a nie iba o biologické obcovanie medzi sebou za účelom plodenia, rozvoja plodnosti, zaistenia potomstva a užívania si v slasti, je modlitba, ktorú obaja ešte pred biologickým obcovaním nahlas povedali. Rybie srdce a pečeň spálené v kadidle, Asmodej idúci zahubiť Tobiáša, no utekajúci pred vôňou kadidla a archanjelom Rafaelom, je iba alegória a cez reč symbolov vyjadrené to, že nie „plodnosť“ a „plodenie“ je hlavnou úlohou ženy, ale to, aby pôsobila ako most medzi vyššou a nižšou úrovňou a mužovi sprostredkovala Božiu milosť a požehnanie zhora a úlohou muža je byť aktivitou navonok v hmote a túto Božiu milosť, ktorú

mu žena sprostredkuje uskutočňoval v hmotnosti, a vtedy žiaden zhubca Asmodej, teda svet temných myšlienkových a citových foriem, temných Luciferovi oddaných služobníkov nemá žiadnu silu, ani moc škodiť. Naopak, sila duchovného spojenia so Svetlom, uskutočňovanie Božej vôle, čistota citových a myšlienkových foriem vytvárajú most, cez ktorý môžu svetlí pomocníci, bojovníci, duchovia, bytosti, či anjeli pôsobiť a Asmodeja (svet temných citových a myšlienkových foriem, Luciferových prisluhovačov, ktorí duchovne škodia), spútať v púšti v Egypte. Egypt symbolizuje svet hmotnosti, ktorý Kabala nazýva svetom Ázia. Púšť, pustatina a podobne symbolizuje svet temna. To znamená, že tam, kde sa ľudstvo usiluje o Svetlo, a svojimi čistými myšlienkami a citmi umožní vytvoriť most, cez ktorý prídu pomocníci zhora, tak tí pomocníci Luciferových prisluhovačov spútajú v pustatine ich vlastnej temnej úrovni v hmotnosti, a nemôžu už viac škodiť tomu, kto slúži Svetlu.

Keďže v oriente svadobná hostina trvá aspoň týždeň, Azariáš, ktorý slúžil u Gabaela, ide do domu Gabaela po peniaze a zároveň s pozvaním na svadbu. Gabael dá peniaze a príde na svadbu.

Po dvoch týždňoch sa vracajú domov k Tobitovi a Anne. Tobáš potrie oči svojmu otcovi Tobitovi žĺčou ryby a pánu Tobitovi sa otvoril zrak. Toto potretie očí žĺčou ryby a prinavrátanie zraku je iba ďalšia inotaj, ktorá nám hovorí o tom, že ľudský duch človeka usilujúceho sa o Svetlo a Pravdu zrazu otvorí svoj vlastný duchovný zrak, zanechá svoju duchovnú slepotu a uzrie duchovné dianie a deje vo stvorení také, aké naozaj sú. Spoznáva, kde sú duchovné pomoci. Prichádza k nemu duchovná útecha, ktorá ho duchovne lieči a uzdravuje, a táto útecha prichádza cez reťaz duchovných a bytostných pomocníkov až od Božieho trónu, od archanjela Rafaela. Tobit spoznáva, že cez človeka Azariáša priniesol jemu, Sáře a aj jeho synovi útechu archanjel Rafael potom, čo v najväčšej núdzi zhladal k Najvyššiemu.

Dlho som rozmýšľal nad tým, čo znamená chytenie ryby na udicu, o akú symboliku ide, čítanie Abdruschinovej prednášky Úloha ľudského ženstva mi dalo odpoveď. Tak, ako Tobáš chytil rybu na udicu na príkaz Azariáša, tak i ľudstvo sa chytilo, ako ryba na udicu, myšlienky, ktorú vyslal k ľudstvu Lucifer, že najvyššia úloha ženy je plodenie deti a materstvo.

Spálenie rybieho srdca a pečene na kadidlo malo symbolizovať spálenie, zničenie tejto falošnej myšlienky, že najvyššia úloha ženy je plodenie deti a materstvo, a zároveň uvedomenie si skutočnej úlohy ženy, ako mostu medzi vyššou a nižšou úrovňou, zároveň to malo znamenať, že cítenie a myslenie i ženy i muža sa má stať opravdivým oltárom na počesť jediného pravého BOHA svojou čistotou a túžbou po spojení so Svetlom a Pravdou. Kadidlo symbolizuje čistotu myšlienok, ktoré stúpajú ako dym na počesť jediného PÁNA BOHA. Srdce je odvekým symbolom cítenia. Pečeň je organ, v ktorom sa sústreďuje všetka očista tela. Z duchovného hľadiska teda pečeň symbolizuje očistu, zbavenie sa toho nesprávneho, teda v tomto prípade falošnej myšlienky, že najvyššia úloha ženy je materstvo, plodenie a byť vydatou.

Žĺč je tekutina, ktorá sa vytvára v pečeni a podporuje trávenie tukov, teda žĺč znamená zbavenie sa toho, čo ešte mi prekáža vidieť. Potretie Tobita, teda o Svetlo sa usilujúceho ľudského ducha uvedomujúceho si svoju duchovnú slepotu, žĺčou ryby znamená zbavenie sa toho, čo mi prekáža vidieť duchovným zrakom, že nie plodenie a materstvo, rod má byť tým smerodajným, ale spojenie a živý vzťah so Stvoriteľom a v pochopení a porozumení JEHO reči, ktorou sa k nám prihovára, ktorou je JEHO stvorenie, mi umožňuje duchovne vidieť, teda duchovne vedieť, teda MU rozumieť.

Pôsobenie Rafaela, ako liečiacej sily, nie je vidieť len v príbehu v Knihe Tobit, ale aj v ďalšej biblickej knihe, a to v Knihe Jób. Ibaže v spise Jób sa archanjel Rafael priamo nespomína.

Takisto sa archanjel Rafael nespomína v spise Zaviate doby III, v druhej časti: Keď prišlo Slovo Pravdy, v príbehu Neznáme zo života Ježiša, a predsa sa v ňom vyjadruje pôsobenie Rafaela, ako liečiacej sily Stvoriteľa v príbehu, v ktorou PÁN Ježiš navštívi jednu dedinu. PÁN Ježiš rozpráva deťom príbeh, a tu zrazu jedno dieťa doňho hodí kameň. PÁN Ježiš sa s tým deckom porozpráva, navštívi jeho dom, v ktorom nájde nevrľú matku dieťaťa, dom špinavý a muža v zrelom veku spať chorého, nevládneho na posteli a PÁN Ježiš spozná, že nie je v človeku pôda, aby mohol toho človeka uzdraviť, preto mu povie, aby sa modlil žalmy a o pár mesiacov, že opäť navštívi ich dom. A naozaj o pár mesiacov ich navštívi, nájde dom pekne uprataný, vľúdnu ženu, milého chlapca a chorého muža naplneného myšlienkami na PÁNA BOHA, a vtedy ho uzdraví.

Archanjel Oriel

Archanjel Oriel je prvým poslom vďaky. Meno Oriel je hebrejského pôvodu a znamená v preklade do slovenčiny Božie svetlo.

BOH sám je SVETLO, ktoré vyžaruje. Farba vyžarovania svetla je biela. Biele svetlo sa štiepi na sedem základných farieb, a to na **červenú, oranžovú, zlatožltú, zelenú, nebesky modrú, tmavomodrú a fialovú**. Týchto sedem farieb nazývame i farbami dúhy. Zároveň sú to farby siedmich klenotov v korune Prakráľovnej Alžbety, ktoré predstavujú sedem prvotných čností, a to **plodnosť, starostlivosť, čistota, spravodlivosť, láska, dôstojnosť a bdelosť**. Poznáme i deväť farieb deviatich zákonov čísel, ktoré sú zároveň farbami klenotov v korune kráľa Imanuela, a to sú tieto farby **červená, oranžová, zlatožltá, zelená, nebesky modrá, tmavomodrá, fialová, azúrová a biela**. Vzhľadom na to, že azúrová farba je druh modrej farby, opäť ide o farby dúhy a o bielu farbu, ktorá sa štiepi na farby dúhy. Tieto farby teraz predstavujú deväť zákonov čísel, a to zákon sily, zákon stvorenia, zákon svetla, zákon prírody, zákon lásky, zákon moci, zákon vôle, zákon ducha a zákon završenia. Zároveň to predstavuje **deväť atribútov kráľa Imanuela: ON je časťou BOHA, ktorý je SILA; Z NEHO povstalo STVORENIE, ON je BUĎ SVETLO, v ŇOM je základ pre PRÍRODU, ON je jedno s LÁSKOU, ON je MOCOÚ pre stvorenie, ON je VOĽA OTCA, ON je DUCH SVATÝ, v ŇOM sa završí všetko dianie**. Každý klenot zároveň predstavuje jednu čnosť, a to **sila, veľkosť, spravodlivosť, prirodzenosť, láska, čistota, milosrdenstvo, pokora a pravdivosť**. Takto sa v BOŽOM SVETLE a v symbolike farieb, na ktoré sa štiepi odzrkadľuje Božia veľkosť = vznešenosť. Teda archanjel Oriel predstavuje čnosti vznešenosť, veľkosť a velebu.

Človek, ktorý svojou krutosťou šíril všade beznádej, ktorý nepoznal vďaku k Stvoriteľovi, toho v spätných účinkoch vzájomného pôsobenia musí pôsobením archanjela Oriela, ako pomoc pre jeho prebudenie, zasiahnuť jedna zo siedmich bolestí, a to vnútorná beznádejnosť. Ak sa v ňom prebudí túžba po Svetle a pravde, v modlitbe príde pomoc a človeka zasiahne blaženosť vďaky k STVORITEĽOVI. Toto všetko nastane pôsobením archanjela Oriela a jemu podriadených anjelov.

Archanjel Ephraim

Archanjel Ephraim je prvým poslom pokory. Meno Ephraim je hebrejského pôvodu a znamená v preklade do nášho slovenského jazyka syn plodnosti, teda tvorivosti. Plodnosť je jedna so siedmich prvotných čností zakotvených v korune Prakráľovnej Alžbety; plodnosť je čnosť, avšak nie v pokrivenom význame plodenia deti a sexuálnych radovánok, ale vo význame tvorenia nového bytia vo všetko obsahujúcom všeobecnom význame. Teda čnosť plodnosť = čnosť tvorivosť. Všetko, čo je viditeľné v Božom diele vystupujúce je bytie i stolička je bytie, i myšlienka, ba aj cit je bytie. Plodnosť je aj pri vytváraní citových a myšlienkových foriem atď.

Teda archanjel Ephraim predstavuje Božiu tvorivosť – tvorivosť BOHA.

Kto druhému spôsobil príkoria, kto druhého ponížoval, vysmieval sa mu, bol arogantný, pyšný. Kto trpel domýšľavosťou, márnivosťou, samofúbosťou a pýchou, toho vo zvrtných účinkoch vzájomného pôsobenia musí zasiahnuť ako bolesť vnútorná núdza, ako pomoc pre duchovné prebudenie, pôsobením archanjela Ephraima. Ak sa v ňom prebudí túžba po Svetle a pravde, v modlitbe príde pomoc a človeka zasiahne blaženosť pokory. Toto všetko nastane pôsobením archanjela Oriela a jemu podriadených anjelov.

PADLÝ ARCHANJEL LUCIFER

Meno Lucifer je latinského pôvodu a je odvodené z dvoch latinských slov lux – svetlo – a ferrere – nosiť. To znamená, že meno Lucifer znamená nosiť svetlo. Tu sa pomaly dostávame k tomu, aká bola úloha archanjela Lucifera, o ktorej sa bude hovoriť v kapitole Úloha Lucifera. Úlohou Lucifera je byť nositeľom svetla pre ľudí, ktorí sa vyvíjajú v neskoršom stvorení.

Lucifer však nesprávne realizoval svoju úlohu v neskoršom stvorení. Stál sa zdrojom, východiskom a hybnou silou dvoch falošných princípov, a to

- falošného princípu pokušenia a
- falošného princípu.

V tomto výklade podrobne rozoberieme obe falošné princípy, ktoré do neskoršieho stvorenia priniesol Lucifer svojím zlyhaním.

Teraz sa podrobne popíše, ako nastalo zlyhanie Lucifera, príčina jeho zlyhania a aký katastrofálny následok pre neskoršie stvorenie prinieslo zlyhanie Lucifera. Vysvetli sa aj to, kde sa nachádza jeho ríša po jeho zlyhaní a akého je druhu.

Lucifer sa vyslal k neskoršiemu stvoreniu, avšak nikdy nevstúpil do neskoršieho stvorenia.

Pri jeho zlyhaní sformovali bytostní bytostného kruhu ríšu, v ktorej sa Lucifer nachádza, a ktorá nie je hmotného druhu, ale duchovného druhu, no zachvieva sa v nedostatku Božieho svetla, ako to čítame v spise Is-ma-el:

„Lucifer ešte klesal, jeho božsko-bytostná časť odumierala, niesol silu svojho pôvodu u seba, ktorú využíval v zaslepenom chcení svojho pocitu moci. Obrovská bola sila žiarenia, sila vyžarovania, ktorú vysielal do hmotného stvorenia. Podporoval tým moc rozumu. Všetko, čo sa rozvíjalo v jeho pôsobení a chcení, sa duchovne formovalo ako duchovná ríša, ale nebola prežiarená silou z výšin, nie, iba trvalo kŕmená silou falošného chcenia. Bolo to meravé, kruté, temné, pusté a stuhnuté, ako ľad, a Lucifer si vytvoril studený a strašný trón moci. Vyžarovanie jeho chcenia však naberalo rovnakým spôsobom na sile a preniklo jemnohmotnosť, ktorá z ich strany viedla hmotu. Vyzeralo to, akoby jedovatá nákaza sa plazila jemnohmotnosťou neskoršieho stvorenia (Manzová, 1937).“

V spise Is-ma-el trochu ďalej čítame:

„Páľavy a ľadová hrôza boli extrémny, ktoré tkali okolo Lucifera. Vyvolávajú vírenie extázy a vynucujú chladné tóny všetkých citov. Vyžarovanie Lucifera točilo sa okolo seba samého⁷ a spôsobilo lož tlakom utrpenia. Napučala vo svetielkujúcich ľadovo-zelených jedovatých dymoch, ktoré naplňujú svojím rozšírením všetko to, čo sa tu pred nimi rozprestieralo. Tu ju Lucifer prepustil nahor. Obdaril ju oslepujúcou mocou rozumu⁸. Kam dych jej úst zasiahol, ktorý sa raz mohol podobáť škaredej papuli jednej hnusnej hlienovitej zvieracej ropuchy, potom zase pekným ústam žien, červeným ako čerešňa, tam vznikalo nešťastie. Kam jeho sila striekala, ktorá viedla ako slina z rozťahujúceho jazyka, tu rástli jej ligotajúce formy a zahaľovali obeť akoby omamným dymom. Obeť, ktorú navzájom snažili sa obviňovať (Manzová, Is-ma-el, 1937).“

Úloha Lucifera

Úloha Lucifera bolo prísť k neskoršiemu stvoreniu a pôsobiť na ľudský rozum ľudí, aby bol pomocníkom ľudskému duchu a duchovného rastu ľudského ducha v hrubej hrubohmotnosti.

Lucifer sa neposlal ľuďom na začiatku ich vývoja v hrubej hrubohmotnosti. Ľudský duchovia sa síce vteli do hrubej hrubohmotnosti, ale ešte neboli duchovne prebudení pre svoje vedomé pôsobenie v rytme svätých Božích zákonov STVORITEĽA. Avšak zachvievali sa v rytme svätých Božích zákonov STVORITEĽA nevedome. Teda žili, akoby vysokovývinuté zvieratá, teda riadili sa rovnakými pudmi, ako zvieratá, navonok sa správali iba ako bytostí druhu bytosť, ale nie ako bytosť druhu duch.

---

⁷ Ide o falošný Luciferov princíp seba.

⁸ Neobmedzená nadvláda rozumu je prvá šelma v apokalypse Jána Krstiteľa.

Teda svoje pozemské životy žili na úrovni, aká je pri dnešnej prezretosti ľudstva svetovej obce Efezus v dobe detstva.

V knihe Zaviate doby sa prebúdzajú III, v prvom diely Boj za pravdu, v príbehu Egypt sa píše:

„Prví ľudia žili ako zvieratá v malých stádach v skalnatejších končinách, kde nachádzali ochranu pred pálivými slnečnými lúčmi a útočisko vo vyššie položených jaskyniach, keď prišli veľké potopy. Skoro sa naučili podriaďovať sa striedaniu ročných období a prispôbiť sa vrtošivej sile vlhkého živlu, ktorý im mohol priniesť lásku a dobrodenie, ale aj skazu a biedu. Aké čisté však boli napriek tomu tieto tvory NÁJvyššieho. Ako krásne, vysokovyvinuté zvieratá žili radostne a dôverčivo v rytme svätých zákonov, nevedome sa v nich zachvievali (Troeltsch, 1935).“

Až keď sa ľudskí duchovia prebudili pre svoje vedomé pôsobenie v rytme svätých Božích zákonov STVORITEĽA, z Božej lásky sa na pomoc ďalšiemu duchovnému vývoju ľudských duchov vyslalo Svetlo poznania – LUCIFER. Teda Lucifer sa vyslal až vtedy, keď ľudstvo obce Efezus vstúpilo vo svojom vývoji, akoby do obdobia puberty.

Podrobne sa o tom píše v knihe Zaviate doby sa prebúdzajú III, v prvom diely Boj za pravdu, v príbehu Egypt:

„A prišiel čas, keď v ľuďoch vzplanuli plamenné svetlá; vzrástla v nich túžba po Svetle, ich duch sa prebudil. Vysoko vzpriamené postavy, vysoko zdvihnuté ruky sa vystierali k slnku. Tu v pôsobení Božskej vôle dozrel okamih, ktorý mal priniesť ľudským deťom pomoc a vedenie, oporu na celú večnosť, aby sa napriek tomu, že boli božskému vzdialení, mohli zachvievať v jeho Svetle, aby sa vyvinuli v spolupomáhajúcich služobníkov NÁJvyššieho. Mali dozrieť v pánov Zeme, ktorí jej tvory mali milovať a využívať v zmysle Svetla, pre ich a pre svoje vlastné blaho. Všetko vo stvorení bolo zrelé pre tento okamih. Sféry zhukotali; vo Svetle to žiarilo bielo ako otvárajúca sa brána. Záplavy svetla prúdili stupňovito nadol zo sféry do sféry. Z lásky BOHA sa uvoľnila jedna z JEHO najvyšších slúžiacich síl, aby vniesla do stvorenia Svetlo. Brána sa za žiariacim poslom opäť s hukotom zavrela, a po PÁNOM určenej ceste klesala sila osvietenia nadol. Pochádzajúc z prvej sféry božsko-bytostného kruhu, mal svietiaci stĺp plameňov schopnosť prijať formu. Sila božskej vôle spôsobila, že nositeľa Svetla zastrela nádherná krásna, nepoškvrnená a čistá. Vo stvorení stál teraz Lucifer, nositeľ božského Svetla, aby osvietil pozemský rozum. Ľudská myseľ nechápe, čo Božia vôľa vládne, viedť múdro vytvára. A sila Svetla zvestovala. Zo sféry do sféry sa ozýval hromovo, duniac hlas: ‚Vyjdí von, Svetlo poznania, pôsobi v zmysle Pravdy ako nositeľ plameňa!‘ Tóny zaznievali zo stupňa k stupňu, z jedného prúdu svetla k druhému, z hviezdy na hviezdu. A tým sa vo stvorení začala nová prevratná epocha vývoja (Troeltsch, 1935).“

O samotnej úlohe Lucifera pre podporu neskoršieho stvorenia hovoria samotné písmena jeho mena v nemeckom jazyku. L = Liebe (lásky), U = Urlicht (prásvetlo), Z = Ziel (cieľ), I = Imanuel a F = führen (viesť) a ER = Er (On). To znamená, že On, ktorý vyšiel z prásvetla, má viesť s úprimnou láskou k cieľu k Imanuelovi. Takéto vysvetlenie úlohy Lucifera sa nachádza v prednáške učeníka Luciena Sigfrída, ktorá má názov Znak násobenia.

Zo spisu Is-ma-el, ktorý prijala a napísala Irena Manzová v roku 1937, vyplýva, že archanjel Lucifer bol vyslaný na podporu stvorenia krátko potom, čo dieťa Parzival zostúpil na mužský ostrov Patmos k svojmu učiteľovi Is-ma-elovi, odtiaľ preputoval všetkých sedem úrovní duchovno-bytostnej ríše – duchovného raja. Po ich preputovaní vrátil sa na ostrov Patmos, ako mládenec, a odtiaľ sa vrátil naspäť do prístavby hradu Grálu na vrchole prastvorenia. Počas svojho putovania siedmymi úrovňami raja pôsobil na vedomých duchov v raji, v ktorých prebudil túžbu prísť do hmotnosti, ako pomoc pre vyvíjajúcich sa ľudských duchov v hmotnosti.

V spise Is-ma-el sa píše:

„Pán putoval nedozernými diaľkami raja. Prezrel ich s viediacim Božím okom a zbieral skúsenosti, ktoré každá sféra stvorených a neskoršie stvorených duchov poskytovala. Ponoril do jej podstaty obal a spoznal ľudských duchov z ich úrovne. Čo sa tu odohralo za jeden deň stvorenia, to sa rozvinulo ako obrovské dianie vývoja od úrovne k úrovni smerom nadol. Boli to deje žiarenia, pre ktoré si nemohol človek nikdy urobiť pevné pojmy. Obrovský dej v Božej vôli cez Parzivala pre prípravu Syna Človeka. Ismael predchádzal ako sprostredkujúci, pridružený procesu vývoja, krok

za krokom pre Parzivala. Trvanlivo v najužšom spojení s pohybom a tvorením jeho Svätej Vôle a pevne a verne prispôobil sa stupňu, na ktorý vstúpil učiaci sa Boží syn. Dozvedel sa tu o všetkom, čo vyšlo a rozvinulo sa zo stvorenia, a všetky zákony svojho Otca videl krúživo pôsobiace v zázračnej harmónii Čistoty. Prežil krásu všetkej dokonalosti, zhora nadol neprerušovanú a bezchybnosť všetkých čností v účinku zákona. Nebol žiaden druh, ktorý nepoznal a neľúbil a plne nechápal, hoci bola diaľka, v ktorej druhý stali voči Božskému východisku. Takto sa učil chlapec Parzival prežiť svoje stvorenie, takto sa zakotvil vo všetkých sférach, takto niesol Slovo k duchom, ktorí s radosťou prijímali, čo poslal. V každej sfére trónil na najvyššom mieste a išiel odtiaľto v duchu. V každej sfére zobudil si osobitne vyvoleného prostredníctvom svojho volania. Zatiaľ čo Parzivala živil svätú miskú sily vo Svätom Gráli, uskutočnil súčasne túto púť cez úrovně so svojou všadeprítomnou silou. Toto nedá sa porozumieť žiadnou predstavou pozemských ľudí. Kráľ kráľov putoval 7 veľmi významnými úrovňami. Až ho žiarivý kruh jeho prvej misie opäť vrátil na bod jeho východiska, na Patmos. V tom čase sa stal mladíkom, a Ismaelova prvá úloha sa týmto uskutočnila. Nespočetný bol zástup duchov, ktorých zasiahli signály na zobudenie a ponorili sa dolu do najviac pripravovanej, hmotne predurčenej nádoby. **Toto sa odohralo, keď Lucifer mal začať poslanie v duchovnom.** Viacnásobne vychádzali duchovné zárodoky, bývajúc nevedome, a sa strácali, v nízkych sférach pomaly opäť v usilovnom chcení sa hore vyvíjajúc a zápasiac s tiažou hustoty (Manzová, Is-ma-el, 1937).“

Doba vyslania dieťaťa Parcifala na ostrov Patmos za účelom spoznávania vlastného stvorenia je totožná s dobou, kedy vstúpilo ľudstvo vyvíjajúce sa v hrubej hrubohmotnosti svetovej obce Efezus do etapy puberty svojho vývoja v hmotnosti. Vyslanie dieťaťa Parcifala nastalo asi pred desaťtisíc rokmi.

V spise Is-ma-el ďalej čítame:

„Múdri otcovia na Patmose boli všetci spojený v kruhu slúžiaceho chcenia. Nad nimi sa ukázal Duch Svätý. ‚Jedná perióda stvorenia začala‘, tak hovoril Parzivalov hlas v duchu Ismaela, ‚s oným vyslaním nositeľa Svetla z Otcovho stĺpového kruhu (Lucifera). Najvzdialenejšiu svetovú časť v hmotnosti má osvietiť svetlom rozumu a ťažký vzostup sa jej uľahčí v poznaní. Všetky bytosti sú čisté. Ale čím hustejšie v hmote, čím ďalej od Svetla Prasily, tým ťažšie pôsobí matéria okolo ducha. Je potrebný boj a musí *vôľou vyhrať*! Nie je dobré alebo zlé, lebo všetko vo stvorení spočíva v Božej vôli. Myslenie rozumu v boji s hustotou musí byť zadržané, osvetlené a poskytnuté nositeľom Svetla. Taká je Božia Vôľa! Následkom toho môže byť hojnosť požehnania vo všetkých stvorených!‘ Ismael pozeral sa do výšky. Uplynula tichá minúta cítenia, v ktorom sa ho zmocnila tieseň. Poznal Pánovo Slovo. Prečo povedal: ‚Následkom toho môže byť hojnosť?‘ Ismael v mlčaní očakával ďalšie Slovo Pánovo zo svetlých výšin. Nebolo to, ako keby Pán pokračoval slovami: ‚Ak Lucifer stojí správne vo Vôli.‘ Ale Pán to nevyslovil. Predsa Ismael cítil túto starosť zachvievajúcu sa v jeho duchu. Odkiaľ k nemu prišla starosť? Dostal odpoveď na každú jednu svoju otázku. A predsa mal starosť! Ismaelovo premýšľanie sa stalo modlitbou (Manzová, Is-ma-el, 1937).“

Pád Lucifera

Žiaľ, obava Is-ma-ela, kráľa ostrova Patmos, sa splnila. Archanjel Lucifer, ako archanjel, patril k druhu bytosť, teda niesol v sebe všetky stupne vedomia, ktoré nesie druh bytosť. Druh bytosť môže byť iba odovzdávajúca, plne sa zachvievajúca v Božej vôli, môže byť vedomá, znalá, dokonca i sebavedomá, ale nikdy nemôže byť magneticky priťahujúca, majúca vlastnú schopnosť rozhodovania sa, teda stupeň sebavedomia vedomie vlastného ja, ktorý umožňuje slobodnú vôľu a vidieť: TOTO KONAM JA. Stupeň sebavedomia vedomie vlastného ja majú v božsko-bytostnom Najstarší, ktorý patria k druhu duch. U Lucifera tento stupeň sebavedomia nastal, tým sa postavil proti Božej vôli, prestal byť božsko-bytostnou bytosťou druhu bytosť a stal sa božsko-bytostnou bytosťou druhu duch. Toto umožnila až jeho vzdialenosť od BOHA a od sféry jeho pôvodu, keď vstúpil do stvorenia.

V Doznievaniach I, v prednáške Bytostné sa píše:

„Archanjeli v božskom sú bytosti, pretože pod najväčším tlakom Božej blízkosti by nebolo možné vôbec žiadne iné chcenie než to, ktoré sa čisto a neodchyľne zachvieva v Božej vôli. Až v obrovskej vzdialenosti, ktorá je vám nepochopiteľná, až na hraniciach Božskej sféry, tam, kde je zakotvený hrad Grálu v božskom ako protipól, môže sa prvýkrát rozvinúť vedomie vlastného ja vo večných alebo, ako sa niekedy aj označujú, v Starcoch, ktorí sú súčasne božskými strážcami svätého Grálu. To umožnilo iba vzdialenie sa z Božej blízkosti. A až odtiaľ smerom nadol, mohla sa vyvíjať vo väčších vzdialenostiach od Božej blízkosti aj menšie vedomé ja, ktoré tým však, žiaľ, stratili aj oporu a nakoniec odpadli od záchvevov čistej Božej vôle. Len skrze túto stále sa zväčšujúcu vzdialenosť sa mohol kedysi zmeniť aj Lucifer a svojim vlastným chcením prerušiť spojenie pre seba, čím samočinne roztvoril priepasť, ktorá sa časom stala nepreklenuteľnou, a tým stemnel, stavajúc sa stále ťažším klesal stále hlbšie. Tak sa stal v zhutnení a ochladení duchom, ktorý má slobodnú vôľu, a svojimi veľkými vlohami, ktoré mu poskytol jeho pôvod, bol nakoniec *najsilnejším duchom* v tomto stvorení (Abdruschin, Doznievania I, 1934).“

Falošný princíp pokušenia

Čo je pokušenie? To vie každý človek do špiku kostí. Preto každé vysvetľovanie o tom by bolo úplne zbytočné. Podľa slovenských slovníkov je zvädzanie, lákanie, nutkanie vykonať niečo (obvyčajne zlý, nedovolený skutok). V skutočnosti z pohľadu zhora už samotná hmota, ako to vysvetľuje pripravovateľ cesty Jakob Lorber, môže u človeka vytvárať pokušenie, len čo sa ňou dá spútať.

Pozemský človek (Adam/Eva) mal pôvodne predný mozog (Kain) a zadný mozog (Ábel). Obe mozgy boli pôvodne rovnako veľké.

V knihe Genezis sa píše:

„Človek poznal Evu, svoju ženu; ona počala a porodila Kaina a povedala: ‚Z vôle Jahveho som získala muža.‘ Dala život aj Kainovmu bratovi Ábelovi. Ábel sa stal pastierom oviec a Kain obrábal pôdu. Prišiel deň, keď Kain priniesol niečo z plodov zeme ako obeť Jahvem; aj Ábel priniesol niečo z prvorodených oviec svojho stáda, a to z najtučnejších. Jahve priaznivo prijal Ábela a jeho obeť. Ale Kaina a jeho obeť BOH neprijal a Kaina to nahnevalo a mal zamračenú tvár (Neznámi, 10 storočie - 6. storočie pred naším letopočtom).“

Ábel bol pastier oviec. Ovca symbolizuje ducha, duchovnosť, pretože cherubín Baran nesie v sebe aj duchovno. Teda zadný mozog – Ábel – mozog, ktorý prijíma informácie z vyššieho sveta, než je svet hrubej hrubohmotnosti.

Kain bol roľník, ktorý obrábal pôdu. Pôda symbolizuje živú zem, teda hrubú hrubohmotnosť. Predný mozog – Kain – mozog, ktorý prijíma informácie zo sveta hrubej hrubohmotnosti.

Čo znamenalo obetovanie BOHU? Predný mozog prijímal informácie z hrubej hrubohmotnosti, odovzdal ich zadnému mozgu, a ten odovzdal solárnemu pletencu, ktorý to odovzdal duši a nakoniec duchu. Duch prijal rozhodnutie, ktoré sa cez solárny pletenec dostalo v obrazoch k zadnému mozgu a zadný mozog to sprostredkoval prednému mozgu, ktorý to vykonal. Alebo zadný mozog prijal v obrazoch informáciu z vyššieho sveta, dajme tomu z astrálu, a odovzdal to k prednému mozgu na ďalšie spracovanie a predný mozog urobil na základe toho rozhodnutie a človek v hrubohmotnosti sa podľa toho zariadil. Je logické, že BOH mohol prijať iba obeť zadného mozgu, pretože iba zadný mozog je schopný prijímať a spracovávať vyššie deje a vyššie dianie, než zaležitosti sveta hrubej hrubohmotnosti.

V knihe Genezis ďalej čítame:

„Jahve povedal Kainovi: ‚Prečo si rozhnevaný a prečo máš zamračenú tvár? Ak dobre konáš, môžeš zdvihnúť hlavu, ale ak nekonáš dobre, pri dverách ti číha hriech ako zviera dyčtiace po tebe; budeš ho vedieť skrotiť?‘ Kain povedal svojmu bratovi Ábelovi: ‚Poďme von!‘ Keď boli na poli, Kain sa vrhol na svojho brata Ábela a zabil ho (Neznámi, 10 storočie - 6. storočie pred naším letopočtom).“

„Hnev“ predného mozgu a jeho produktu rozumu znamenalo to, že predný mozog (rozum) prestal posúvať informácie z vonkajšieho sveta zadnému mozgu, aby cez solárny pletenec poslal informácie k duchu, ale začal rozhodovať on a tým, že prijímal informácie z vonkajšieho sveta a neprijímal už informácie z vyššieho sveta, prerušil sa tým kontakt s vyšším svetom. Teda Kain zabil

Ábela na poli, čiže tam, kde je práca s pôdou, teda vo svete hrubej hrubohmotnosti tým, že prestal predný mozog prijímať informácie zo zadného mozgu, ale dal sa spútať s pôdou, teda svetom hrubej hrubohmotnosti, ktorý jediný mohol predný mozog prijímať. Predný mozog sa zväčšil na takzvaný veľký mozog a zo zadného mozgu sa stal malý mozog = zabitie Ábela. Tým nastala nadvláda rozumu, slobodná vôľa, slobodné rozhodovanie ducha, sa podviazala. Toto podviazanie slobodnej vôle sa urýchlilo zlyhaním a pôsobením Lucifera a jeho prisluhovačov. Riziko nadvlády rozumu existovalo, i keby Lucifer nebol z božsko-bytostného vyslaný k neskoršiemu stvoreniu. Lebo hmota sama bola pokušením pre ducha človeka, ak sa nechá hmotou spútať. Ak sa pre ducha stane hmota, pole, v ktorom sa vyvíja, stane prednejšie, než spojenie s domovom, teda s duchovným svetom. Lucifer prišiel k neskoršiemu stvoreniu, aby tomuto pokušeniu zabránil. Namiesto toho, sa mu ľudskí duchovia a vplyv, ktorý na nich mal svojim božsko-bytostným pôsobením, stalo preňho tým istým pokušením, ako je hmota pokušením pre ľudského ducha. Tým, že sám podľahol princípu pokušenia, svojim božsko-bytostným pôsobením zosilnil pokušenie u ľudských duchov.

Falošný princíp seba vyžitia

Čo je pokušenie, to vie každý človek, ale čo je seba vyžitie, respektíve vyžitie seba, vyžívanie sa v sebe, to človek nevie a ani nespozoruje, že sa uňho prejavuje. Preto je tisíckrát horšie než pokušenie.

Princíp seba vyžitia nie je nič iné než vyžívanie sa v útvaroch vlastného chcenia. Teda napríklad žena sa začne vyžívať vo svojej kráse a sústreďí sa na svoje vnady, aby z muža urobila otroka svojej vlastnej márnomyseľnosti. A muž, aby sa žene zapáčil, a vyžíval sa z jej vnád, bude pre ňu kradnúť, vraždiť, a podobne.

Alebo nejaký človek zažije nejaký skvelý pohlavný styk, pod vplyvom pokušenia, ktoré mu poskytuje hmota. Zrazu zistí, že pohlavný styk je niečo skvelé, tak sa začne v ňom vyžívať tak, že sa mu stane lipnutím. A tak začne každý deň mať styk s niekým iným, aj s viacerými, začne obľubovať takzvanú trojku. Avšak raz zomrie. Po smrti jeho duša bude pripútaná k zemi a naplno sa prejaví uňho princíp seba vyžitia v tom, že ako duša príde k tým, ktorí podobne ako on kedysi mali pohlavný styk, a bude sa vyžívať v ich ukájaní. To isté platí pre všetkých drogistov, a iných, ktorí k niečomu pozemskému prilipli. Áno, princíp seba vyžitia spočíva v lipnutí, teda v porušení prvého a najdôležitejšieho prikázania. A následok porušenia tohto prikázania sa vždy plne prejaví až v záhrobie.

Princíp seba vyžitia však ako prvý nastal u Lucifera. V čom? V jeho vyžívaní sa v útvaroch jeho chcenia, teda vo vyžívaní sa toho, čo jeho božsko-bytostná sila v neskoršom stvorení spôsobuje. A tento princíp uňho nastal, keď sa z neho stala božsko-bytostná bytosť druhu duch, teda, keď uňho nastalo Ichbewusstsein (vedomie vlastného ja).

Spútanie Lucifera

Keďže pôvod archanjela Lucifera je božsko-bytostný a v božsko-bytostnom, musel sem prísť niekto mocnejší, aby archanjela Lucifera spútal. Pôvod mocnejšieho musel byť jedine božsko-bezbytostný, lebo iba božsko-bezbytostné je mocnejšie a silnejšie ako božsko-bytostné. Tým mocnejším a silnejším je Syn Človeka.

Spútanie Lucifera sa odohralo niekedy v roku 1933 alebo v roku 1934 pri jednej Abdruschinovej návšteve talianskeho jazera Lago di Garde a v Zaviatych dobách I, v príbehu Mária Magdaléna sa opisuje takto:

„A nastala doba, kedy Syn Človeka viedol mocnú ránu proti Luciferovi. Ticho a uzavreto žil s Máriou a s niekoľkými, ktorým úplne dôveroval. Ťažký a veľký boj sa pripravoval proti Luciferovi. Bytostní sa zatriasli, príroda bola akoby meravá a mlčky očakávala hodinu, kedy zlo sa malo spútať jedinou ranou. Nad zemou sa rozšíril napätie ako vtedy, keď ľudia zavraždili Syna Božieho. Bolo to tiesnivé ticho. Bytostní, strážcovia vo Waihole, volali do boja. Vytiahli ako na lov. V hučiacich búrkach leteli nad zemou a hnali temných duchov nad močiare a mokriny, zaháňajúc všetko nečisté, temné

a zmätené dolu. Rýchlosťou búrky leteli v mrakoch orly s odvážnymi jazdcami. Vo vytí psov útočili nekonečné šíky a hnali čarodejnice a kobylky, ktoré sa ustrašene schovávali. Javili sa ako temné, čierne handre sa podobajúce tieň, ktoré vystúpili tam, kde nepatrili. Pred Synom Človeka sa rozložila čisto vymetaná, jasná cesta, obklopená zelenými, čerstvo umytými lúkami. Viedla Ho i s Máriou dolu do ďalekých, tichých a prazvláštnych pustých diaľok. Nebolo ani temne, ani nie jasno a zdalo sa, akoby všetko naokolo spalo⁹. Lúčnaté údolie sa zužovalo, až nebolo vidieť ani jednu kvetinu a žiaden vtáčik nezaspieval, cestička stále užšie viedla mierne sotva znateľne nadol¹⁰. V diaľke sa zdvíhali skalnaté hory ako okraj kotliny, zarastené tmavou trávou a nad nimi sa napla do olova sfarbená obloha, ktorá sa podobala hrubej neživej látke. Toto všetko veľmi tlačilo dolu. Okolie stembelo, tieň vychádzali z hĺbky a nepoznateľne sa zhusťovali. Prechádzali zo šedej farby do čiernej. Údolie bolo ešte užšie, tieň ešte temnejšie a hory pochmurnejšie. Páry vystupovali z čiernej mokvajúcej hľbočiny, z ktorej unikali ošklivé bubliny. Odtiaľ vyzerala veľká, korytnačka podobný netvor¹¹, ktorý chcel žabími labami siahať cez okraj močariny po čistom odeve Márie. Pritom sa zdalo, akoby i z tohto netvora vystupovali jemu podobné tieň. V blízkom okolí sa začali otvárať iné čierne žriedla, ktoré za sykotu stekali nadol do potoka tečúceho pozdĺž cesty. Keď však Syn Človeka pristúpil k odpornej hľbočine pozrel nadol na zviera, roztvorilo svoju obrovskú tlamu a zarevalo. Potom sa zrútilo a zaniklo. Ako zmáčaný čierny hodvábný papier prilepilo sa na povrch kotliny, ktorej čierna hľbočina zanikla. Stále ďalej do úzkeho temného údolia kráčal Syn Človeka, vedľa neho Mária. Počul stonanie prameňov pozdĺž cesty, ktoré odumreli, keď prešiel okolo. Zem sa zachvela dupotom veľkého stáda. Boli to samé ohavné, veľké svine, ktoré sem krochajúco pobehovali. Chceli sa odvážiť na útok, ale keď prišli do blízkosti Svetla, museli zmiznúť. Bolo to, akoby sa rozplynuli, akoby sa vyzúrili a zanikli. Tak stálo Svetlo v hlbokom údolí zahalené plášťom, ktoré svetlé ruky priniesli dolu. Skaly po oboch stranách sa týčili ako vysoké veže, boli temne zvlhnuté a rástli do hrozivých výšok. Strmé hladké stupne, na ktorých noha sa takmer nedokázala udržať, leskli sa ako platňa bridlice. Nikde nevyrastalo ani steblo ani rastlinka. Zato však sa tu lepili mloky, more a odporne muchy. Zvieratá sa prisávali úponkovitými labami na hladké kamene a kĺzali zvolna opäť do hĺbok. Mnohé začali opäť znovu vyliezať dohora. Iná padali zhora nadol a rozbíjali sa na temných kameňoch. Pritom vždy vystriekla krv z rany hore a z nej sa opäť vyvíjali nové zvieratá. Aj týmto úzkym prielomom prešla svetlá dvojica a za ňou padali ohavné bytosti dolu bezmocné, zničené a rozložené. So smrteľným strachom v očiach viseli na skalách a zosychali sa v žijúcom tele. Ich koža schla a odpadla s mäsom, ktoré iní požierali, kosti sa rozpadali a padali úd za údom do hĺbok. Bolesťné stenanie sa ozývalo roklinou. Hrozivo úzka cestička viedla zráznym spádom dole. Bolo tu síce ešte okolie, ale jeho hmota sa pri najmenšom dotyku rozsypala a bola v rukách ako plevy. Strašlivo cenila priepasť svoj pažerák, z ktorého hĺbky vystupovali páry a menili sa na postavy. Na postavy úplne iného, strašne ohavného druhu. Mali hákovité hrebene ako dravci, obrovské tlamy ako vlci a pazúry ako tigre. Tela boli mačkovito prehnuté, plné vši a zakončené chvostom ako krokodíl. Syčivo vystreľovali z ich tlám dlhé jazyky. Na každom jazyku bola špička ako šíp, z ktorej striekal jed. Niektoré jazyky sa štepili a strieľali stále novými šípmi. Syn Človeka kráčal s Máriou roklinou osočovaní. Zlo sa krčilo a skrývalo. Bolo také nebezpečné ako zbabelé, také nepravdivé ako odporne a nehodné povšimnutia. PÁN vytrhol svoj meč nad priepaťou zla. Mučivé výkriky vyšli z hlbín, akoby príšery horeli v živých telách. Ako odpoveď prileteli zhora zúrivi vtáci, ktorí naplnili celú roklinu šírkou svojich krídel. Ich šum bol ako hukot orkánu. Ich zobáky boli otvorené až po široké hrtany a zakrivené ako turecké šable. Oči veľké a guľaté horeli ako uhľíky a perie sa zdalo byť z kovu. Začali útočiť. Obrátili svoje ostré obrovské pazúry proti Svetlu. Chceli udrieť silným úderom, ale oheň spálil ich pazúry. S divokým jačaním vyleteli vtáky dohora, zatiaľ čo jeden pazúr, uťatý mečom, padol do hĺbky. Červená, hustá, vriaca krv vystriekla z rany. Netvory sa rozzúrili. Údery krídel a desné výkriky plnili do nekonečných hĺbok sa prepádajúcu priepasť. Bolo stále temnejšie, stále vyššie čneli skalné steny, stále užšia a užšia bola cesta, po ktorej tiekol potok. Zvieratá klesali s výkrikmi do priepasti. Zhora pozerala žiarivo jasná tvár

⁹ Krajina súmraku.

¹⁰ Vstup do rieše tieňov.

¹¹ Zrejme všetky zvery v tejto státi sú buď fantómy alebo démoni.

dolu k Synovi Človeka. Zdalo sa, akoby teraz zavládol pokoj nad týmto hnusným svetom. Temnote zostala rovnako úzka cesta. Nepočuli sa nič iné, než tiché kroky svetlej dvojice po kamenitej ceste priepasti. V tom sa cesta náhle rozšírila. Stupne viedli dolu na miesto, ktoré bolo ešte v úplnej temnote. Mária zostala stáť. Akoby musela zápasíť s nejakým strašným rozhodnutím. Potom vykročila na prvý stupeň. Rýchlo išla dolu, hlbšie a hlbšie. Dvojici sa zdalo, že priepasť nemá dno. Zdola vystupovala nahor hrôza. V bočných chodbách to revalo ako v klietkach divokých opíc. Táto úroveň mala dosť odolnosti, aby sa uplatnila. Vodopády padali z výšky. Bolo horúco až na zadusenie. Sivobiele tieň viseli na rozoklaných stenách. V strede sa rozširujúcej rieky vyčnieval ostrov s mnohými vysokými stromami. Na každom viseli obesenci¹². Ako strapce závojov pohybovali sa vo vlažnom vetri. Okolo bol mŕtvolyň pach. Keď svetlá dvojica kráčala okolo, padali zo stromov do prúdov, ale ihneď viseli na stromoch iní obesenci. Tlačili sa okolo ako zúfalci, ktorí čakajú iba na príležitosť, aby sa zabili. Vo vedľajšej rokline praskali výstrely¹³. Červený oheň blýskal sa a bol cítiť pach strelného prachu. Vraždu chcjúce obličaje sa norili z par a schovávali sa. Bolo to, akoby všetci boli zachvátení zúfalým strachom. Bolo stále väčšie horúco. Z múra unikali pary. Zápch strachu a krvi sa miešal až do odpornej neznositelnosti. Zo skalnatej rokliny sa natáhovali skrútené ruky a blížili sa k Márii. Ohavné tváre sa približovali a opäť mizli, brali na seba viac ľudom podobné formy. Boli stále zlovestnejšie a odpornejšie, prevládal v nich určitý rys, ktorý prejavoval druh temnoty a ich vášne. Besne zúrili jednotlivci medzi sebou. Zmocnila sa ich ošklivosť pred sebou samým a ich nenávisť bola ešte väčšia, keď zazreli Svetlo. Z hlbín močiara vystúpili ozbrojení tovariši a stali hrozivo ako vojsko za temným jazerom. Šípy preletovali na druhú stranu, ale obracali sa opäť naspäť akoby odrazené neviditeľnou silou. S krikom temnota pohltila vojsko Lucifera, po ktorom nič nezostalo. Ticho a stále ďalej kráčala svetlá dvojica pod ochrannými ťažkými plášťami. Vypadalo to, akoby lucerna putovala čiernou bezútešnou nekonečnosťou bez hraníc. Temnota bola nesmierne hrozivá a ťažká, priťahovala stále viac rovnakého druhu proti Svetlu. Neopísateľná bola tato hlbina hrôzy a hriechu. Pod zemou niečo výhražne zavýlo. Jedna z kamenných roklín sa otvorila. Po stenách kĺzali žeravo červené, slizké, spenené zvieratá. Dlhými paprčami siahali po Márii, ktorá zaostala o niečo ďalej. Syn Človeka práve napadol jednu z príšer, keď zaznel úzkostlivý výkrik. Plášť Márie sa pootvoril, svetlo preletelo zlosťou stiahnuté tváre a veľká obluda sa na nich rútila. Rýchlo priskočil Syn Človeka k Márii na pomoc, ale zhora prišlo Svetlo. Ako veľký biely plášť zniesol sa svetlý oblak. Biele svietiace tváre vyzerali z neho. Máriu akoby niečo vynášalo dohora. Veľkou rýchlosťou ocitla sa vo vyšších, ľahších a slobodnejších krajoch. „Už dosť!“ hovoril nad ňou svätý hlas. Pohodne ležala na mäkkom, zelenom, kvetinami posiatom koberci. Viac Mária, kráľovná Svätého Grálu, už nevedela¹⁴. Syn Človeka kráčal sám ďalej do hlbín¹⁵. Vriace temnoty vystupovali stále viac zdola nahor. Miesto, na ktorom Syn Človeka stál, rozšírilo sa na veľkú skalnú plošinu, ktorá sa leskla ako z ocele. Bola hladká, lepkavá od krvi a slizom príšer i ohavných tvorov, ktorí v zúfalstve stále znovu rozbíjali svoje hlavy o skaly, hľadajúci východisko z múk, ktoré ich v hlbších sférach stále znovu očakávali. Otvárali sa priepasti, nad ktorými prešla vôľa Syna Človeka. Rozžeravenou špičkou svojho meča razil si cestu všetkými druhmi najhorších postav, ktoré trvalo vzrastali. Žiadna z foriem sa tu neopakovala. Bol to vždy iba úplne nový výplod pekla, ktorý sa drzo a výsmešne a napriek tomu v zbabelom strachu vysmieval. Výplody pekla však nemohli bližšie k svetlému javu, ktorý bol obklopený svietiacimi kruhmi, ktorých svietivosť stále viac rástla. Sila žiarenia tryskala zo Syna Človeka stále intenzívnejšie, o čo viac sa blížil konečný boj. Nepozeral sa na strašné scény, ktoré sa odohrali v skalných sieňach a jaskyniach. S pozdvihnutým mečom útočil stále viac vpred, okolo jedovatých koreňov, čiernych jazier strašného pekla spustošenia. Hrôzyplné výkriky, ktoré tu zneli, boli ohlušujúce. Tiesnivo lámal sa výkrik za výkrikom na klenbách a stĺpoch najnižších siení. Plamene ohňov sa rozpálili do červena.

¹² Astrálna úroveň samovrahov v ríši tieňov.

¹³ Astrálna úroveň vrahov v ríši tieňov.

¹⁴ Mária, ako časť BOŽEJ lásky, stojí o pol stupienka vyššie ako Parcifal, časť BOŽEJ vôle, pretože láska stojí o pol stupienka vyššie než vôľa, a preto v hlbínach pekla potrebovala väčšiu ochranu, než vôľa, a preto ani nemohla ani ona priamo do boja Lucifera, ale z najnižšej astrálnej úrovni ríše tieňov musela vystúpiť do hradu Grálu.

¹⁵ Vstup do ríše Lucifera, ktorá sa nachádza mimo neskoršieho stvorenia.

Divoké zvieratá¹⁶ so strašnými pazúrmí, zubami a rohmi strážili vchody do obrovského sídla zlosti a hriechu. Kamkoľvek však vstúpila noha Božieho Vyslanca, tam všetko stíchlo. Až kamenné strnutie zmocnilo sa valiaceho sa vojska obrov, ktorí sa vynárali z hlbín ako hmyz v nespočetnom množstve. Vzduchom znel zvuk kovania, pískania a vytia. Okolo postavy Božieho syna krúžili svetelné kruhy s neuveriteľnou rýchlosťou. Nad ním sa zjavila jasná, osľňujúca žiara a mesto temnôt prenikavo zarevalo ako zúriaci, zranený býk. Temnota sa sťahovala stále viac dolu a Syn Svetla ju stále ďalej a prudšie prenasledoval. V tom náhle vystúpila hrozivo v žiariacom ligote tvár Lucifera. V zlosti, obklopený šľahajúcimi bleskami a červenou penou, bol zahalený oblakmi par a jedu. Jeho dych šíril oheň a dym. Týmto protivenstvom vzniklo strašné napätie. Syn Človeka stál v najhlbších temnotách pred najťažším okamžikom. Lucifer sa jačiaco zasmial, zmizol ešte vo väčšej hĺbke a pred ním vystúpili jeho nespočetné voje šíriace hrôzu. V tom niečo pískavo zasyčalo vzduchom! Jeho vojsko sa zohlo. Lucifer stál vztýčený a vrhol kópiou po Svetle! Svetlo však uchopilo kópiu mocnou rukou. Haliaci plášť pritom padol naspäť, a tak stál v strede temnôt žiariaci kríž so svojou osľňujúcou čistotou. Ako šípy zasiahli letiace lúče všetko zlo! Luciferovi služobníci¹⁷ vykrikli strachom a padli. Lucifer sám hnevľivo zareval a vrhol sa na Syna Človeka, aby s ním zápasil. Bol to krátky boj, meč zasiahol Luciferovu hlavu. Padol a jeho ľadové oči strnulo pozerali na víťaza plné zlosťou. Syn Človeka položil svoju nohu na krk Lucifera a spútal ho svojou vôľou do hlbín temnôt. Naokolo vyla a hučala strašná búrka! Blesky sa križovali, hromy burácali, skaly sa s rachotom rúcali. Lucifer sa však viac nepohol. Ležal spútaný na zemi. I pochmúrne sily okolo ležali spútané ako skamenené, verní pomocníci svojho Pána. Syn Človeka však vystúpil hore. Svetlo, nezakryté ťaživou schránkou, ktorá naň bola vložená v temnotách, svietilo ako očistené. Po dlhej dobe, v ktorej sa odohral boj s Luciferom, precitol Syn Človeka opäť do pozemského bytia. Po jeho boku Mária (Manzová, Zaviate doby sa prebúdzajú I, 1935).“

Obrázok 2: Jazero Lago di Garde v Taliansku, pri ktorom nastalo spútanie archanjela Lucifera

¹⁶ Démoni a fantómy sformovaní chcením Lucifera v jeho ríši nachádzajúcej sa mimo neskoršieho stvorenia.

¹⁷ Stvorení duchovia, ktorí prišli ľudstvu na pomoc, avšak nechali sa strhnúť Luciferom.

ZÁVER

Sedmi archanjeli sú Tí, ktorí smú vždy prestúpiť pred PÁNOVU slávu, ako o tom čítame v knihe Tobiaš:

„Ja som Rafael, jeden zo siedmich anjelov, ktorí sú stále pripravení vojsť pred PÁNOVU slávu (Neznámy, Tobiaš, okolo roku 200 p.n.l.).“

Z toho vyplýva, že archanjel Rafael je taký anjel, ktorí je stále pripravení vojsť pred PÁNOVU slávu. Takých anjelov je sedem a ich mená sú MICHAEL, GABRIEL, ARIEL, EZECHIEL, RAFAEL, ORIEL a EFRAIM. Mená siedmich archanjelov sú židovského pôvodu a ich význam sa uvádza v tabuľke 3.

Teraz si môžeme položiť otázku, ktorá je oprávnená: Čo je podľa biblie PÁNOVA sláva, resp. kde je PÁNOVA sláva? Odpoveď nám dáva kniha Ezechiel, v prvej kapitole. PÁNOVA sláva je BOŽÍ trón, ktorý nesú štyria cherubíni Baran, Býk, Lev a Orol. Siedmi archanjeli sú jediní anjeli, ktorí smú vojsť pred PÁNOVU slávu, teda predstúpiť pred BOŽÍ trón. Tam, kde je BOŽÍ trón je obrovský tlak Svetla, ktorý sú schopní zniesť iba siedmy archanjeli, štyria cherubíni a prackráľovná Alžbeta. Žiaden iný anjel nie je schopný tento tlak BOŽEJ slávy zniesť, preto títo siedmi anjeli sú archanjeli, to znamená hlavný/prvý anjeli. To znamená, že sú prví poslovia BOŽEJ vôle a majú obrovské množstvo podriadených anjelov, cez ktorých pomáhajúco pôsobia až do neskoršieho stvorenia.

Na štyroch stupňoch stoja štyria archanjeli MICHAEL, GABRIEL, ARIEL a EZECHIEL, ktorí pôsobia pomáhajúco do stvorenia skrze štyroch cherubínov LEVA, BÝKA, BARANA a ORLA, zároveň predstavujú aj čnosti štyroch cherubínov, a to HRDINSTVO, ODVAHA, MILOSRDENSTVO a PLNENIE SI POVINNOSTI (pozri tabuľka 3). To sú štyria archanjeli, ktorých PÁN spomína vo svojom Posolstve Grálu. Zároveň sú to Tí istí archanjeli, ktorí boli prítomní pri sľube Irmgard dňa 7.9.1930 a prednášali ho až k OTCOVI.

Ďalší traja stoja pri BOŽOM tróne, alebo sa zdržujú pri prackráľovnej Alžbete. V jednej prednáške v Doznievaní sa píše, že archanjeli ochraňujú prackráľovnú Alžbetu.

Tabuľka 3: Význam mena jednotlivých archanjelov a čnosti, ktoré predstavujú

Archanjel	Význam mena	Pôsobenie cez	Čnosť
Michael	Ako Boh	LEV	HRDINSTVO
Gabriel	BOH je silný, Boží muž	BÝK	ODVAHA
Ariel	Boží oheň	BARAN	MILOSRDENSTVO
Ezechiel	Posilní ho BOH	OROL	PLNENIE SI POVINNOSTI
Rafael	BOH vyliečil		LIEČIACA SILA
Oriel	Božie svetlo		VEĽKOSŤ
Efraim	syn plodnosti		POKORA

V spise Volanie z prastvorenia, v druhom diely, ktorý nesie názov Zjavenie Jánovo sa opisuje podoba siedmich archanjelov:

„Pred trónom stálo sedem archanjelov, ktorí boli na pohľad ako kamenné stĺpy. Stravovali sa v čistej službe a stále sa čistí a jasní obnovovali (Halseband, 1935).“

Teda archanjeli sú ako obrovské kamenné stĺpy, ktoré pomáhajúco pôsobia do stvorenia ako prví poslovia BOŽEJ vôle.

Ako sa uvádza v prvej kapitole tohto spisu Archanjeli, ktorá sa nazýva SEDEM BOLESTÍ A SEDEM BLAŽENOSTI, každému jednému archanjelovi je podriadený jeden anjel biedy a jeden anjel blaženosti.

Každý anjel biedy nesie jednu čašu PÁNOVHO hnevu. Čaša PÁNOVHO hnevu symbolizuje to, že ľudstvo svojím nesprávnym konaním si nezaslúži nič iné, než zažiť na sebe vo vzájomnom pôsobení to, čo samo do stvorenia postavilo svojim nesprávnym, falošným chcením.

Každého anjela biedy nasleduje anjel blaženosti, ktorý však príde svojim pôsobením k človeku až vtedy, keď človek následkom bolesti, ktorú mu sprostredkoval anjel biedy, spozná, v čom svojim pôsobením vo stvorení zlyhal a vo svojej modlitbe zatúži po zmene myslenia, cítenia a konania. Teda vtedy, keď u človeka nastane opravdivé pokánie.

Tabuľka 4: sedmi archanjeli vo vzťahu k siedmich bolestiam a siedmich blaženostiam.

Archanjel	boleť	blaženosť
Rafael	nespokojnosť	útecha
Ezechiel	horkosť	viera
Gabriel	choroba	pokoj
Ariel	boleť	radosť
Oriel	beznádejnosť	vďaka
Ephraim	núdzba	pokora
Michael	spoznanie	vernosť

Bibliografia

Abdruschin. (1931). *Vo Svetle Pravdy*. Mníchov: Der Ruf.

Abdruschin. (1934). *Doznievania I*. Mníchov: Der Ruf.

Abdruschin. (1935). *Číslované prednášky 64-91*. Mníchov: Der Ruf.

Ezechiel. (5. storočie p.n.l.). *Kniha Ezechiela*.

Halseband, M. (1935). *Volanie z prastvorenia*. Vomperberg: Der Ruf Mníchov.

Manzová, I. (1935). *Zaviate doby sa prebúdzajú I*. Mníchov: Der Ruf.

Manzová, I. (1937). *Is-ma-el*. Die Stimme, Bern.

Neznámi. (10 storočie - 6. storočie pred naším letopočtom). *Genesis*.

Neznámy. (druhé storočie n.l.). *Apokalypsa Jána Krstiteľa*.

Neznámy. (okolo roku 200 p.n.l.). *Tobiáš*.

Troeltsch, C. v. (1935). *Zaviate doby sa prebúdzajú III*. Mníchov: Der Ruf.

Obsah

ÚVOD.....	2
SEDEM BOLESTÍ A SEDEM BLAŽENOSTI	3
Sedem bolestí.....	3
Sedem blaženosti	4
ŠTYRIA ARCHANJELI NA STUPŇOCH BOŽIEHO TRÓNU	6
Prvý stupeň Božieho trónu – archanjel Ezechiel.....	6
Druhý stupeň Božieho trónu – archanjel Michael	7
Tretí stupeň Božieho trónu – archanjel Ariel.....	7
Štvrtý stupeň Božieho trónu – archanjel Gabriel.....	8
ĎALŠÍ TRAJA ARCHANJELI STOJACI MIMO STUPŇOCH BOŽIEHO TRÓNU.....	9
Archanjel Rafael	9
Archanjel Oriel	17
Archanjel Ephraim.....	17
PADLÝ ARCHANJEL LUCIFER.....	18
Úloha Lucifera	18
Pád Lucifera.....	20
Falošný princíp pokušenia.....	21
Falošný princíp seba vyžitia.....	22
Spútanie Lucifera	22
ZÁVER.....	26
Bibliografia	28
 Tabuľka 1 Sedem bolestí spomínaných v apokalypse Jána Krstiteľa vo vzťahu k archanjelom.....	3
Tabuľka 2: Sedem blažeností spomínaných v spise Volanie z prastvorenia vo vzťahu k archanjelom...	5
Tabuľka 3: Význam mena jednotlivých archanjelov a čností, ktoré predstavujú	26
Tabuľka 4: sedmi archanjeli vo vzťahu k siedmich bolestiam a siedmich blaženostiam.	27
 Obrázok 1 Štyria archanjeli: Ezechiel, Michael, Ariel a Gabriel na štyroch stupňoch Božieho trónu	6
Obrázok 2: Jazero Lago di Garde v Taliansku, pri ktorom nastalo spútanie archanjela Lucifera.....	25